

ஆசிரியர்: மகாகவி பாரதி யாருன்னு
தெரியுமா?
மாணவன்: மகா, கவி. பாரதி மூணுமே
செம பிசுருங்க மேடம்...

-வ.காந்திக்

★

"உங்க ஆபீஸ்ல என்ன மறம்
நடங்க?"

"தூங்குமுஞ்சி மறங்க."

-ஜி.கே.எஸ்.மூர்த்தி

★

*ஆபுதக் கிபங்கைப் பார்வையிட வறப்
போகிறார்களா... யார்?"
"பழைய இரும்பு வியாபாரிகள்தான்
மண்ணா!"

-எம்.அசோக்ராஜா

★

"கார் திருட்டுப் போன விஷ யத்தை
பேப்பர்ல, எழுதி அப்பாக்கிட்டே எதுக்
கம்மா காண்பிச்சுறே?"

"அதிர்ச்சியான விஷயங்களை அவர்
காத்தில் போடக் கூடாதுன்னு டாக்டர்
சொல்லியிருக்கார்பா!"

-ஜி.கே.எஸ்.மூர்த்தி

★

"ஆடு திருடினப்ப மாட்டலை... மாடு
திருடினப்ப மாட்டலை... இப்ப எதைத்
திருடி, போலீஸ் ஸ்டேஷன்ல இருக்
கிறே?"

"கோயில் யாணையைத் திருடினேன்...
மாட்டிக்கிட்டேன்!"

-எம்.அசோக்ராஜா

உலகக் கோப்பை

சிக்கிரிக்கெட

★

"குறைகள் கேட்பாரே எம்.எல்.ஏ.
என்ன சொன்னாங்களாம்?"

"எம்.எல்.ஏ கிட்ட உள்ள குறை
களை மக்கள் எழுதிக் குடுத்
தூட்டாங்களாம்!"

-அம்பை தேவா

★

"தலைவர் வீட்டு வாசல்ல
அறிக்கையை எழுதி வெச்சிருக்
காங்கனோ, ஏன்?"

"அவர் அறிக்கை விட்டப் பத்திரி
கைல யாரும் மதிச்சி போடறது
இல்லையாம்."

"நிலம் 6 வகைப்படுமா? எப்படி?"

"குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம்,
நெய்தல், பாலை, பொறம்
போக்கு!"

-சி.பி.செந்தில்குமார்.

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

**தலை
ய
ணை**

ப.க.க.ப.

குணசீலனுக்குப் பசித்தது.

பசி சிந்தனைக்குதிரையை கடவாளம் இழுத்து நிறுத்தியது. மணிக்கட்டை உயர்த்தி எங்கிருந்தோ கசியும் வெளிச் சத்தில் மணி பார்க்க முயன்றான். முடிய வில்லை.

அலைகளின் இரைச்சல் பிரதானமாக யிருந்தது. ஒரு அலைக்கும், மறு அலைக்கும் களை சேரும் நேர இடைவெளியில் சோன்ப்படி வண்டியின் சத்தம் கேட்டது.

குணசீலன் திரும்பிப் பார்த்தான். வண்டியில் பெட்ரோமேக்ஸ் விளக்கிருந்தது. கடற்கரையில் கூட்டம் குறைந்திருந்தது. எழுந்து மணல் தட்டிக் கொண்டு செருப்புகளை அணிந்தான். மணலில் அழுந்தி நடந்து சோன்ப்படி வண்டியை எதிரீ கொண்பான்.

இவன் வாங்கப் போகிறான் என்கிற எதிர்பார்ப்பில் வண்டிக்காரன் நிறுத்தி, "எவ்வளவுக்கு சார்?" என்று ஆறாம் வகுப்பு தமிழ் புத்தகத்தின் ஒரு பக்கத்தைக் கிழித்து விநாடியின் ஒரு பகுதியில் அதை கருள் கிண்ணமாக்கிக் கொண்டான்.

குணசீலனுக்கு சங்கடமாயிருந்தது. அவனுக்கு பெட்ரோமேக்ஸ் வெளிச்சத்தில் மணி பார்க்க வேண்டும். அவ்வளவுதான். பார்த்தும் விட்டான். மணி ஒன்பதேகால் என்பதில் உள்ளதுக்குள் 'வந்து ரெண்டு மணி நேரமா ஆச்சு?' என்று பதறியும் விட்டான்.

"ஒண்ணுமில்லை, நேரம் பார்க்கத்தான் கிட்டே வந்தேன். நீ போப்பா" என்று சொல்லத் தயங்கினான். "அஞ்சி ரூபாய்க்கு கொடுப்பா" என்று வாய் அணிசெய்யக் கொன்னது.

கண்ணாடி மசாக் குடுவையின் தகராழடி திறந்து சோன்ப்படி அள்ளி வைத்து அவன் கையில் கொடுத்துக் காசு வாங்கிக் கொண்டு மணியாட்டியபடி அவன் நடந்த பிறரும் குணசீலனுக்குத் தன் மீதி ருந்த ஆச்சர்யம் மாறவில்லை.

ஏன் இப்படியாகிப் போனேன்? ஒரு சோன்ப்படி வண்டிக்காரன் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பானோ என்றெல்லாம் எதற்காகக் கவலைப்படுகிறேன்?

எண்ணம் ஒன்றாகவும், செயல் வேறொன்றாகவும் எனக்கு ஏன் நிகழ்ந்து விடுகிறது? இது எனக்கு மட்டும் நிகழ்வதா? மற்றவருக்கும் நிகழுமா?

வயிற்றில் பசி. கையில் சோன்ப்படி. ஆனால் சாப்பிடப் பிடிக்க வில்லை. அருண், வித்யா இரண்டு பேருக்கும் பிடிக்கும். வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்று அவர்களுக்குக் கொடுத்து விடலாம்.

வீட்டுக்கு! கோப்போ, தாமோ, எரிச்சலை, சலிப்போ அங்கேதானே

போக வேண்டியிருக்கிறது. உயரே எறியப்படுகிற பந்து புலியிப்பி விரைவை ஷேயித்து விட்டதாக எத்தனை விநாடி மமதை கொள்ள முடியும்? செலுத்தின சக்தி தீர்ந்து போனதும் உயர் எல்லையைத் தொட்டதும், விரும்பினாலும், விரும்பாவிட்டாலும் பூமி நோக்கி வந்துதானே ஆக வேண்டியிருக்கிறது?

இரண்டு மணி நேரம் முன்பு வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டபோது உயிர் செல்லும் அந்த பந்தின் வேகத்தோடு புறப்பட்டேன்!

"வீடா இது? கொஞ்சமாச்சும் மனுஷனுக்கு நிம்மதி இருக்கா? ச்சார்" என்று கத்திவிட்டு வேகமாக வாசலுக்கு வந்து ஸ்கட்டரை ஸ்கட்டரிட்டுச் செய்தபோது அந்த கிச்சிங் பெடலுக்கு உயிர் இருந்தால் செத்தப் போயிருக்கும்.

குணசீலன் மணல்வெளியிலிருந்து சாலைக்கு வந்தான். ஸ்கட்டரின் பாக்ஸில் வாய் மடித்த சோன்ப்படி பொட்டலத்தை வைத்தான்.

சக்கர வண்டியில் அடுக்கப்பட்டிருந்த மாங்காய்களையும் நறுக்கப்பட்டு அதன் ஆரங்களையும், வெள்ளரிப் பிஞ்சுகளையும் பார்த்தபோது, வெள்ளரிப் பிஞ்சு நிர்மலாவுக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும் என்பது நினைவுக்கு வந்தது.

நோ! வாங்கிக் கொண்டு போக வேண்டியதில்லை. வாங்கிக் கொண்டு போய் தாணு செய்ய வேண்டுமா? தேனவயில்லை. எனக்கு போஷம் இருக்கிறது. அவள் உணர் வேண்டும். உணர் சைக்கிள் வேண்டும். 'சரி', 'சரி' என்று எல்லாவற்றுக்கும் எதுவும் பேசாமல் பொறுத்துக் கொண்டே போவதால்தான் அவளுக்கு மேலும் மேலும் திமிர் ஏறுகிறது.

குணசீலன் ஸ்கட்டரை ஸ்டாட் செய்து சாவி எடுக்க பேண்ட் பாக்ஸெட்டில் கைவிட்டுப் பதறினான். எங்கே? எல்லாம் பாக்ஸெட் களிலும் அவசரமாகத் தேடினான். அப்போ! எங்கே போச்சு? மணலில் விழுந்து விட்டதா?

கிடைக்குமா? இந்த இருட்டிலா? எப்படித் தேடுவது? அது சரி, இந்தப் பரந்த மணல்வெளியில் நான் அமர்ந்திருந்தது எந்த இடத்தில்? குணசீலன் சில நிமிடங்கள் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் ஸ்தம்பித்து நின்றான்.

எப்போதும் அலாக்கிரதையாக இருக்க மாட்டேனே... நடக்கும் போது பேண்ட் பாக்ஸெட்டைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொள்வேனே.

ச்சே! என் கவலைச் சிதைவுக்குக் காரணம் பட்டப்பாக்க இருக்கும். என் மனது பட்டப்பட்டுக் காரணம் அப்ப! நிர்மலா! எதிலும் இம்மை! எதிலும் இல்லாவிட்டாலும் நினைவிலும் இம்மை!

தப்பு செய்து விட்டேன்! என் தேர்வு அற்புதம் என்று பெருமிகப் பட்டுக் கொண்டதெல்லாம் முட்டாள்தனமாகப் படுகிறது.

பாசம். நீ வெற்றிலை மென்று எச்சில் துப்ப இடம் தேடும் போது, நான் கைகளை ஏந்த வேண்டும் என்று அதே சகிப்புத் தன்மையை இப்போது எதிர்நோக்கினால் எப்படி? இற்துக்கு பெயர் அருமன்தன்மை! என் தன்மையை சீவி விடுவதற்குக் கையில் சீப்போடு நிற்கிறாய் என்றால், உனக்கு முன்னால் குளியலாம். கொட்டுவதற்குக் கையில் நெருப்புத் துண்டுங்கனோடு நிற்கிறாய் என்றால், குளிய நான் என்ன பைத்தியம்?

இனி, பாதிச்சண்டையில் வாளை உறையில் போடுவதில்லை. உள் வாள்முனை முறியச் செய்து காட்ட வேண்டும்.

திறந்தவன் அருண்.

கூடத்தில் குப்புறப்படுத்து டிராயிங் நோட்டீஸ்க்கில் ஸ்கெட்ச் பேனாக்கள் கொண்டு கலரடித்துக் கொண்டிருந்த வித்யா, “கட்டுரை நோட்டு வாங்கிட்டு வந்தீங்களா டாடி?” என்று ஓடி வந்த பிறகுதான், பறப்பட்டு போனது அவள் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

“எல்லாம் எடுத்து வெச்சிட்டுப் படுங்க” கழறறிய சட்டையை
சோபாமேல் போட்டுவிட்டுப் பிஸ்தறற தணியாக இருந்த பாத்ரூமுக்குள்
சென்று திரும்பும் போது, டைனிக் டேபிள் மேல் தன் தட்டு
வைக்கப்பட்டு, தம்மின் தண்ணீர் தயாராக இருக்கும் என்று
எதிர்பார்த்தான் குணசீலன்.

சமையலறைக்குள் நுழைந்து விளக்கைப் போட்டு மூடிய பாத்ரூம் ரங்களைத் திறந்து பார்த்தபடி, “போய்ப் படுங்கன்னு சொன்னேன்ல?” என்று குழந்தைகளை அதுட்டினான்.

“நீ எங்கும்மா வந்தேன்னு சொன்னே?” என்று முனிசினான் அவன்.
“டிவி சத்தத்தில் நான் சொன்னது உன் காதுல எப்படி விழும?”

முந்தானையை இடுப்பில் செருகிக் கொண்டு சமையலறைக்குள் வந்தவன் குளசீலனின் கையில் இருந்த தோரைத் திருப்பியை வாங்கும் நோக்கில் இயல்பாகக் கை நீட்டியபடி, “கொடுத்தீட்டு நீங்கனும் போய் உட்காருங்க!” என்றான் முகத்தைப் பார்க்காமல்.
“வேண்டியதில்லை. நான் ஊத்திக் கொடுத்துக்கிறேன். நீ போய் தலைக்கு ஒரு தலகாணி, காலுக்கு ஒரு தலகாணி வெச்சிகிட்டுத் தூங்கு, போ!”

“ஆமாம். அப்படியே ஜில்லுன்னு ஏர் கண்டிஷனர் பண்ணி வாட்டர் பெட் போட்டு வெச்சிருக்கு- படுத்தாத தூங்கறதுக்கு! நகருங்கன்னு சொன்னேன்” என்றான் உத்தரவான குரலில்.

“நீர்மலர்! போதும். எக்கச்சக்க கடுப்புல இருக்கேன். வெறுப்பேத் தாம் போயிடு!” என்றவன் எடுத்த தோரையை குழந்தைகளுக்கு வைத்துவிட்டு திரும்பும்போது, நீர்மலர் மாவெடுத்து ஊற்றி, பரப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

அவளை வலுக்கட்டாயமாக கையைப் பிடித்து இழுத்து வெளி யேற்றி புதிய சண்டையைத் துவக்க விரும்பாத குளசீலன் கையில் இருந்த தோரைத் திருப்பியை சத்தம் வரும்படி மேடையில் போட்டு விட்டு விருட்டென்று வெளியேறினான்.

சோபாவில் போட்ட சட்டணை எடுத்துக் கொண்டு படுக்கையறைக்குள் வந்தான். ஸ்பாண்டில் எல்லா ஹேங்கர்களிலும் அவளின் புடவைகள் இருக்க, ஒரு காலி ஹேங்கன் தேடித் தேடி வெறுத்து குவி மலாய் போட்டான். மேண்டைக்கழற்றிப் போட்டு லுங்கிக்கு மாறினான். ஹாலுக்கு வந்து சோபாவில் அமர்ந்து டி.வி. பார்த்தான்.

“டாடி!” என்றான் விதியா சாப்பிட்டபடி.

“என்ன?”

“நாளைக்குக் கூட்டுரை நோட்டு எடுத்துகிட்டு வரணும்னு மச்சர் கண்டிப்பாச் சொல்லிப்பிடுக்காங்க டாடி. இல்லேன்னா அடிப்பாங்க!”

“காலைல வாங்கித் தாரேன்”

“எட்டரை மணிக்கெல்லாம் ரிக்கஷ வந்துடுமே...”

“அதற்கு முன்னாடி வாங்கித் தாரேன்”

“காலைல கடைத் திறந்திருப்பாண டாடி?”

“வாங்கித் தாரேன்னவ வீடேன்! நொய் நொய்ன்னு அப்படியே அம்மா மாதிரியே மாறிட்டு வாரே!”

“இப்ப என்னை எதக்கு இழக்கறீங்க? வெளில போனவரு ரூபாய்கள வாங்கிட்டு வந்திருந்தா அவ எதுக்குக் கேக்கப் போறா?” என்றான் நீர்மலர்.

“ரூபாய்க் வெச்சிருக்கிறதுக்கு நல்ல மனதிலைல இருக்கணும் மனுஷன். எப்பப் பார்த்தாலும் ரத்தக் கொதிப்பு வந்தவனாட்டம் டென்ஷன்ல இருந்தா எது ரூபகத்தில் நிற்கும்?”

“யார் உங்களை டென்ஷனாகச் சொன்னது? சின்ன விஷயத்துக் கெல்லாம் கிடந்து குதி குதின்னு குதிச்ச ரத்தக் கொதிப்பான் வரும்.”

“சின்ன விஷயமா? எதுமே சின்ன விஷயம்? மறுபடி வாயைக் கிளறாதே! ‘நான் ரிசர்வ் பண்ணின ஃப்ளாட் வேணாம் சார், வேற யாருக் காவது கொடுத்திருங்க. பணம் ரெடி பண்ண முடியலை, அடுத்த வருஷம் வேற ப்ராஜெக்ட் டெவலப் பண்ணப் பதவல் சொல் லுங்க’ன்னு நான் சொன்னதை எல்லாம் நழுட்டு ரிசிப்போட் கேட்டுக் கிட்டே இருந்துட்டு சொல்றான் அந்த மேனேஜர். எப்படி இவ்வளவு வந்து பணம் கூட்டிட்டு போயிட்டாங்களே’ன்னு! எப்படி இருக்கும் எனக்கு! ‘வீடில் இந்த ஆளுக்கு வாங்ஸ் இல்லை போலிருக்கு’ன்னு நான் நகர்த்தும் பக்கத்தில் சொல்லி சிரிச்சிருக்க மாட்டான்?”

“ஆமாம். அவன் சிரிச்சதை நீங்க ஸாத்தீங்கா?”

“நிச்சயமா சிரிச்சிருப்பான். அவன் என்னைப் பார்த்த ஒரு பார்வை போதும்”

“அவன் யாரு? அவனோட பேர் தெரியுமா உங்களுக்கு?”

“தெரியாது”

“எவனோ பேர் தெரியாதவன் முதுகுக்குப் பின்னால் சிரிக்கிற துக்கெல்லாம் கவலைப் பட்டுட்டிருந்தா வாழ்க்கைல எதுவுமே செய்ய முடியாது.”

“அவன் சிரிக்கிறான், சிரிக்கலை, அதை விடு! முதநான் ‘அந்த ஃபிளாட் நம வாங்க வேணாம், பின்னாடி பார்த்துக்கலாம்’னு முடிவு செஞ்சமா இல்லையா?”

“நீங்கதான் சொல்லிட்டிருந்திங்க. நான் ஒத்துக்கவே இல் லையே. ஃபிளாட் பிடிக்கலானனு சொல்லி வேணாமின்னு சொன்னா அந்தத் தம் இருக்கு. அறறாண்டு நமகையா ஃபீட்ட ரெண்டு பெருமோட செகண்ட். ஃப்ளோர் ஃபிளாட் பத்து லட்சத்து அறுபதாயிரத்துக்கு ரொம்ப சீப்பன்னு நீங்களை சொன்னிங்களா இல்லையா?”

“சொன்னேன், ஆனா உக்காந்து கணக்கெல்லாம் போட்டுப் பார்த்ததும் நம்மல முடியாதுன்னு சொன்னோனா இல்லையா? போட்டுப் பார்த்த கணக்கை எல்லாம் உங்கிட்ட காட்டினோனா இல் லையா? முதல்ல அறுபதாயிரம் கூட்டி பதிவு பண்ணிக்கச் சொல்றான். மிச்ச பணத்துக்கு அடமானப் பத்திரம் போட்டுக்கிட்டு பத்து வருஷத்துக்கு நூத்தி இருபது தவணையில பணம் கூட்டச் சொல்றான். வட்டி எவ்வளவு தெரியுமா? இதற்படி பர்சென்ட்டு! மசாம் அசல் வட்டி ரெண்டுமே சேர்த்து நம கூட்ட வேண்டிய தொகை அதிகம்!”

“அதுக்கென்ன? நடுவுல மொத்தமா பணம் சேர்ந்தா பெரிய தொகையா கட்டலம்மனு சொன்னானே. அப்போ அஞ்சி வருஷத்துக்கும் கட்ட வேண்டியிருக்காதே.”

“விளையாடியா நீ? மாசம் உன் புருஷனுக்கு ஒரு லட்சம் சம்பளம் இல்லையா அம்மா, பத்தாயிரத்தி எழுநூறு. அதில வீட்டு லோனுக்கு கட்டிட்டு மிச்சப் பணத்தில என்ன பண்ண முடியுமனு நினைச்சிட்டிருக்கே?”

“இப்ப வீட்டு வாடகை மட்டும் ரெண்டாயிரத்துக்கு போகுதே. அது மிச்சம்தானே? சொந்த வீடு வேணும்னு நினைச்சா கொஞ்ச நாளைக்கு செலவுகளைக் கட்டுப்படுத்திக்கிட்டு பஸ்ஸைக் கடிச்சி கிட்டு இருக்க வேண்டியதுதான்.”

“யாரு... நீதானே செலவைக் கட்டுப்படுத்தறவ? வீடல் மூணு ஃபேன் இருந்தா, ஆள் இருந்தாலும் இல்லைன்னாலும் சுத்திட்டிருக்கணும். ஆபீஸ் போற நான் பேண்ட், சட்டையை ஆயர்ன் பண்ணிப் போட்டுக்கறது நியாயம். உனக்கு வீட்டுக்குள்ளே இருக்க கறப்ப கூட தினம் ஐக்கட்டை ஆயர்ன் பண்ணிப் போட்டுக்கணும்.”

“ஏன் இப்படி சின்ன விஷயத்துக்கெல்லாம் அல்பத்தனமா குத்திக் காட்டுறீங்க? அது என்னோட பழக்கம்.” என்ற தீர்மானம் அவன் தட்டில் தோஷை வைத்து விட்டு, “சரி, மாசம் வாங்க!” என்றான்.

குழந்தைகள் சாப்பிட்டு முடித்து, கை துடைத்துக் கொண்டு கூடத்திற்கு வந்தமீது டி.வி. பார்க்கத் துவங்க... ஒரு பெருமூச்சுடன் எழுந்து வந்து தன் தட்டின் முன்னால் அமர்ந்தான். இரண்டு தோஷைகள் வரை அமைதி நீடித்தது.

“அந்த ஃபிளாட்டை நமக்கு உறுதி செஞ்சுக்க இன்னைக்குக் கடைசி தேதிய்கிறதால் தான், உங்க கிட்ட சொல்லிக்கலாய்கிற உரிமையல்ல... பேங்கல் பணம் எடுத்துட்டுப் போய் கட்டினேன். உங்க பேர்லதான் கட்டினேன். நம்ம குடும்ப நன்மைக்காகத்தானே செஞ்சேன்.” என்றான் தீர்மானம் கொஞ்சம் குரலைக் குறைத்து.

“பேங்கல் நாற்பத்தி ரெண்டாயிரம்தானே இருந்திச்சு.”

“அதில் நாற்பதாயிரம் வித்திரா பண்ணேன்.”

“மிச்சம் இருப்பதாயிர்!”

“அப்பா கிட்ட போய் ஒரு வாரத்தில் தந்துடறதான் சொல்லி வாங்கினேன்” சாப்பிடுவதை நிறுத்தி அவளை எரித்து விடுவது போல் பார்த்தான்.

“நான் ஒண்ணும் கம்மா வாங்கலை. கடனாத்தான் வாங்கியிருக்கேன்.”

தனது இடது கையால் சொத்தென்று ஒருமுறை நெற்றியில் அடித்துக் கொண்டான் குணசீலன்.

“ஏன்டி இப்படி எல்லாம் பண்ணே? இருக்கிற கொஞ்ச நஞ்சு

மரியாதையையும் கொடுத்துக் குட்டிச் சுவராக்கணுமா? நம்ம பொண்ணாச்சே, மாப்பிள்ளையாச்சேன்னு மதிக்கிற ரகமா உங்கப்பா? போன வருஷம் லிபுலு குடுப்பத்தோட லெல்லி போலம்னு கூப்பிட்டு அவளா, நானா? போய் சுத்திட்டு வந்ததும் நம் குடும்பத்துக்கு ஆள் ரயில் செலவு, லாடீஜ் செலவு, சாப்பாட்டு செலவுன்னு வரிவரியா கணக்கெழுதி நான் தானேண்டிய தொகைன்னு குறிச்சி அனுப்பி வைச்சவர்தானே... மறந்துடுமா?”

“எப்பவே முடிஞ்சி போனதை எதுக்கு இப்ப எடுக்கறீங்க?”

“இப்ப நினைச்சாலும் சுருக்குப்படுதே...”

“அதுக்குதான் பதிலுக்கு நீங்களும் வயசில் பெயிவராச்சே, மாமனாராச்சேன்னு பாக்கமா டெல்லி கூட்டிங் குடிச்சது அவருக்கு வெத்தலை பாக்கு வாங்கிக் கொடுத்ததுன்னு யோசிச்ச யோசிச்ச ஒரு கணக்கெழுதி எங்கிட்டக் கொடுத்து விட்டிங்கனே... அவங்களுக்கும்குருக்குன்னுதான் இருந்திருக்கு!”

“உறைக்கட்டுமனு செஞ்சதுதான்டி அது! அதுக்கப்பறம் உங்கப்பா கிட்ட பண விவகாரம் எதுவும் வெச்சிக்க கூடாதுன்னு தீர்மானமா இருந்தேன். செக்ஷன் ஹாண்ட்லர் கா வாங்கிக்கங்க, நான் வேணும்னா பணம் தாரேன். கொஞ்சம் கொஞ்சமாத்த திருப்பித் தாங்கலேன்னு போன மாசம் அவர் சொன்னபடி கூட நான் என்ன சொன்னேன்?”

“என்ன சொன்னிங்க? ரூபாயில்லை.”

“உனக்குச் சாதகமா எது சொன்னாலும் ரூபாயிருக்கும். மத்ததெல்லாம் ரூபாய் இருக்காதே உனக்கு! ‘உன் வாங்கி கா வாங்குற மாதிரி ஐயுயா இல்லை மாமா. அப்படியே வாங்கினாலும் உறவுக்குள்ளே வாங்குறதில்லைன்னு ஒரு தீர்மானத்துல இருக்கேன்னு நான் சொன்னனா இல்லையா? இதே டைனிங் பேபிள் வெச்சதான் சொன்னேன். நீயும் பக்கத்தில் நின்று அவருக்கு காபி ஆத்திக் கொடுத்திட்டிருந்தே, ரூபாயில்லையா?”

“நீங்க சொல்லியிருக்கலாம். எனக்கு ரூபாய்தான் இல்லைங்க.”

“அவ்வளவு தூரம் நான் சொல்லியிருக்கேன். நீ அந்தானு கிட்டப் போய் கூட வாங்கிட்டு வந்து கட்டியிருக்கே. என்னை ஒரு வார்த்தை போன் செஞ்சிக் கேட்டுக்கணும்னு தோணலையா உனக்கு?”

“பண்ணைங்க. உங்க ஆபீஸ் லைன் கிடைக்கவே இல்லை. ஒரே எங்கேயுட்டு...”

“ஏய்! கம்மா பொய் பசாதே!”

“நீங்க வேணும்னா பசாத்து வீட்டு மாமியைக் கேட்டுப் பாரங்க. அரைமணி நேரத்தில் முப்பது தடவையாவது முயற்சி பண்ணி யிருப்பேன். அப்பறம் பேங்க் எம்ம் முடிஞ்சுடும், ராசுகாலம் வந்து நம்னு போய் கட்டிட்டு வந்தேன். என்ன எந்திரிச்சிட்டிங்க? இன்னும் ஒரு தோஷை வெச்சு தயிர் ஊத்திக்குங்க. உடம்புக்குக் குளிர்ச்சி!”

“போதும்! போதும்!”

குணசீலன் கைமுவி விட்டு லுங்கியில் துடைத்துக் கொண்டு படுக்கையறைக்கு வந்து கட்டிலில் அமர்ந்தான்.

அருகில் மேஜை மேல் ‘S.R.K.பில்டர்ஸ்’ என்று விலாச முத்திரையுடன் கூடிய சவர் இருந்தது. எடுத்துப் பார்த்தான். அவன் பெயருக்கு அறுபதாயிரம் ரூபாய்க்கு ரீசீத் இருந்தது. பத்திரப் பதிவுக்கு, மற்றும் பாகுமெண்ட்ஸ் கைபெயமுத்திரையும் வரச்சொல்லி அடுத்த வாரத்தில் ஒரு தேதி குறிப்பிட்டு டைப் செய்து கூதும் இருந்தது.

திரிதுகு என்று உடம்பு மணை எல்லாம் எரிந்தது.

எவ்வளவு பெரிய விஷயம் இது! என் சம்தமில்லாமல் நிகழ்ந்திருக்கிறது. என் சம்தமில்லா விட்டாலும் பரவாயில்லை என்கிற அஸ்சியப் எப்படி அவனிடம் ஏற்பட்டது?

சின்னச் சின்னதாய் பல விஷயங்களில் நான் இடம் கொடுக்கப் போய்தானே ஒரு விளையாட்டு பொம்மை மாதிரி என்னை நினைக்கத் துவங்கி விட்டான்?

ஆபீசிலிருந்து திரும்பும்போது வீடு பூட்டியிருக்கும். பேர்துப் பேர்த விழிக்கும்போது பக்கத்து வீட்டு மாயி வந்து சாவி கொடுப்பான்.

“அவங்கம்மா வீட்டுக்குப் போயிருக்காங்க. நீங்க வந்தா, சாவி கொடுக்கச் சொன்னாங்க.”

அம்மா வீட்டில் ஏதாவது அவசரமோ? செய்தி வந்திருக்குமா? இரவுக்குள் வந்து விடுவாளா? இல்லை, தங்கிவிட்டுக் காலையில் தான் வருவாளா? இரவு சாப்பாட்டுக்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? காத்திருக்க வேண்டுமா? இல்லை, ஹோட்டலில் சாப்பிட்டுக் கொள்ளலாமா?

ஆயிரம் கேள்விகள் என்னைக் குடையும். ஒன்பது மணிக்குக் குழந்தைகளுடன் வந்து சேர்வான். “என்ன அங்கே விசேஷம்?” என்றால்... “ஒண்ணுமில்லையே... கம்மாதான் போனேன். சாப்பிடியுங்கா?” என்பான்.

“என்னத்தை சாப்பிட்டுது?”

“ரவா கிச்சடி தெஞ்சி வெச்சிட்டுப் போனேன்...”

“யாருக்குத் தெரியும்? ஒரு லெட்டர் மாதிரி எழுதி வெச்சிட்டுப் போயிருக்கலாமே...”

“சமையக்கட்டுல நுழைஞ்சி திறந்து பார்த்தா தெறிஞ்சுக் கட்டுப் போகுது. இதுக்கு என்னத்துக்கு லெட்டர் எழுதி வைக்கணும்?”

“சரி, காலையே இது மாதிரி அம்மா வீட்டுக்குப் போறேன்னு சொல்லக்கூடாது நிர்மலா?”

“மந்தியானம்தானே போச்சீசேன்!”

“போன் செய்யக்கூடாது?”

“நம்ம வீட்ல போன் இருந்தா விரல் தேய் பண்ணிட்டே இருக்கலாம். கம்மா பக்கத்து வீட்ல ஒசி போன் பண்ண முடியுமா? காசு வாங்கிக்கங்க மாமின்னு சொன்னாலும் அவங்க கேக்க மாட்டேங்கறாங்க.”

“தெரு முனையில் பள்ளிக் புத் இருக்கே.”

“இப்ப என்ன ஆகிப்போச்சென்னு கோர்ட்ல கேக்கற மாதிரி கேக்கறங்க? அம்மா வீட்டுக்கு போறதுக்குக் கூட உங்ககிட்ட அப்கிரேஷன் போட்டு சேங்குன்னவாங்கணு சொல்றீங்கா?”

வாக்குவாதம்! வாக்குவாதம்! எதற்கெடுத்தாலும் பேச்சு! தான் செய்வது பொறுப்பான செயல்தான் என்று யோசித்துப் பார்ப்பதே இல்லை. ஒரு வார்த்தை சொல்லி விடக்கூடாது.

‘சரி போ!’ என்று இந்த அம்மா வீடு சமச்சாரத்தை விட்டாயிற்று.

அதன் பிறகு வீடு பூட்டியிருந்தால் மாமிவிடம் சாவி வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே வந்து சமையல்கூட்டில் பார்ப்பேன். ஏதாவது செய்து வைக்கப் பட்டிருந்தால் அவள் வர தாமதமாகும் என்று அர்த்தம் எடுத்துக் கொள்கேன். எதுவும் இல்லை என்றால் சீக்கிரம் வந்து விடுவான் என்று அர்த்தம்.

ஒருநாள் ஒரு புடவை காட்டி, “பெங்கால் காட்டன் லாரிங்க, இங்க கிடைக்கிறது ஆபூர்வம். ஒருத்தன் எடுத்துகிட்டு வந்தான். மாடிப் போர்ஷன் ராதிசா நாலு சேலைவாங்கினா. நான் ஒண்ணு வாங்கினேன்” என்றான்.

“எவ்வளவு?”

“அறநாறு ரூபா”

“இது அவ்வளவு இருக்குமா என்ன? ஏமாந்திட்டியோன்னு நினைக்கிறேன்”

“உங்களைக் கேக்காம சேலை வாங்கிட்டேன். அது பிடிக்கலைன்னு நேரடியா சொல்லுங்களைன். அதுக்காக எங்கு சாமர்த்தியம் இல்லை, முட்டாள்தனம் சொல்ல வேணாம்”

“நான் எங்க அப்படிச் சொன்னேன்?”

“பின்ன ஏமாந்துட்டாதச் சொன்னா எப்படி? உங்களுக்கு சேலை பத்தி ஏதாச்சும் தெரியுமா? இந்த பூ வேலைப்பாட்டோட சேலை கணியல எட நூதிச் சொச்சம். வீட்ல கொண்டாந்து கொடுத்தால் குறைச்சிக் கொடுத்துதுப்போனான்”

“சரி பணத்துக்கு என்ன தெஞ்சே?”

“ராதிசா எனக்கும் ரேத்துக் கொடுத்துட்டாங்க”

“எனக்குதான் கூட வங்கினா பிடிக்காதுன்னு தெரியுமில்ல?”

“என் கைல ஆயிரம் ரெண்டாயிரம்ன்னு தாராளமா பணம் கொடுத்து வெச்சிருந்தீங்கன்னா நான் எதுக்கு கூட வாங்கப் போறேன்?”

“அவனை நாளைக்கு வரச் சொல்லி வாங்கிக்கலாமே”

“என் ஒருத்திக்காக அவன் நாளைக்கு வருவானாக்கும்! ஏதோ ஆசைப்பட்டு ஒண்ணு வாங்கக் கூடாதா? தீபாவளிக்கு ஒண்ணு, பொங்கலுக்கு ஒண்ணுன்னு ஸ்டீக்கிட்டா புடவைல கூட ரேஷன் கணக்கா கட்டுப்படுத்திக்கணுமா? ஒரு பங்ஷன் வந்தா பார்த்துப் பார்த்து சலிச்சுப் போன சேலையை யேதான் மறுபடி மறுபடி கட்டறேன். அவ அல மாசத்துக்கு ஒருபட்டுப் புடவை வாங்கறா. அவ போலியே கிரெடிட் கார்டு வெச்சுக்கறா. எனக்கு எங்கப்பா கல் யாணத்துக்கு எடுத்த முகவீர்த்துப் புடவையை விட்டா வேற பட்டுன்னு சொல்லிக்க ஒரு ஜாக்செட்டூட்டக் கிடையாது.”

“சரி சரி! போதும்! நிறுத்து! நீ புடவை வாங்கினது பிடிக்கலைன்னு சொன்னேன். சொல்லலை. கூன் வாங்கினதுதான் பிடிக்கலைன்னு சொன்னேன்.”

“அதுக்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்? காசு கொடுத்து வைப்பன்னு சொல்றேன்...”

“போங்க அக்கவுண்ட்டை ஜூயினிட்ட அக்கவுண்ட்டா மாத்திடுறேன்.”

“அப்படிண்ணா?”

“நீ கையெழுத்துப் போட்டாலும் போங்கலேர்ந்து பணம் எடுத்துக் கலாம். அப்படி மாத்திட்டா என்னை எதிர்பார்க்க வேண்டியதில்லை. இந்த மாதிரி சந்தர்ப்பங்கள்ல நீயே போய் பேங்க்ல பணம் எடுத்துட்டு வந்துடலாம்.”

அப்படி ஒரு ஏற்பாடு செய்ததுதான் என் வாழ்வின் மகத்தான தவறு என்பதை பலமுறை உணர்த்தியிற்று.

யாராவது டைட் கட்டிக் கொண்டு, டீலி போட்டுக் கொண்டு, கையிலுக் கேஸோடு வந்து விடக் கூடாது.

“மேடம், நாங்க கோல்டன் ஃபர்னிச்சர் கம்பெனிலிருந்து வர்றோம், பீரோ, சோபாசெட், டைனிங் டேபிள், டி.வி.ஸ்டாண்ட், மேஜை, நாற்காலி இப்படி எது வேணுமோ சொல்லு பணவசலாம். எல்லாத்தக்கும் விதவிதமான கேட்லாங்ஸ் இருக்கு. கலப்பான தவணைத் திட்டம் இருக்கு. முழுப்பணமும் உடனே கட்டணுமனு அவசியம் இல்லை. அட்ராக்கடிவ் ஸ்கீம்ஸ். உங்க வீட்டு ஹாஸ்டுக்கு வட்டு சீட்டர் ரெண்டு சிங்கிள் சீட்டர் சோபா செட் போட்டா சூப்பரா இருக்கும். அஞ்சாயிரத்திலே அட்காசமான டிசைன் இருக்கு. ஒரே சமயம் அஞ்சாயிரம் எடுத்து செல்வு பண்ணறதுக்கு மலைப்பா இருக்கும் மேடம். ஆயிரம் ரூபா முதல் தவணை கட்டிட்டு அப்பறம் மாசம் முன்னுறு ரூபா வீதம் இருபத்தி நாலே மாசம் கட்டினாப் போதும்.”

நிர்மல அயிரம் ரூபாய்க்கு செக் எழுதியிளைன்.

அடுத்த நாள் சோபா செட் வந்தது.

மூன்று நாள் கழித்து வந்த நண்பன் ஒருவன் “இந்த மாதிரி செட் நல்ல மாதிரி செய்ய மாட்டாங்க. எலங்கையில்ல ஆயிரம் ரூபாய்க்கு பழைய சோபா வாங்கி மேல் துணி மட்டும் போட்டு அதிக விலை

வெச்சி வித்துடுவாங்க” என்று சொன்னதை நிர்மலாவிடம் சொன்ன போது...

“அலரு வீட்ல சொந்தமா ஒரு மடக்கு நாற்காலிகூட வாங்கிப் போட வக்கில்லை. அந்தப் பொறாமையில் எதை யாச்சும் சொல்லுவார்” என்று வழக்கம் போல வாக்குவாதம் துவங்கியது.

ஒரு நண்பன் வீட்டில் அவன் தங்கை கல்யாண ரிசப்ஷன். மனைவியோடு வருவதாக வாக்குக் கொடுத்துவிட்டு வீட்டிற்கு வந்து ப்ரோக்ரிளாமை சொல்ல வாபெடுக்கும் முனையாக...

“நானும், குழந்தைகளும் ரொடியா இருக்கோம். நீங்க சட்டுன்னு முகம் கழுவீட்டு ரெடியாகுங்க” என்றான் நிர்மலா.

“எங்க போறாங்க?”

“எத்திரன் படத்துக்கு! ரஜினிகாந்த் படங்க. பக்கத்து வீட்டுப் பையன் ரிசப் பண்ணுதுக்கு போறேன்னான். நமக்கு நாலு டிக்கெட் பண்ணிட்டு வரச் சொன்னேன். சீக்கிரம் புறப்படுங்க.”

“இன்னைக்கு என் ஃபரண்டு தங்கச்சியோட கல்யாண ரிசப்ஷன் இருக்கு நிர்மலா. சினிமா நாளைக்குப் போய்க்கலாம்.”

“ஐயோ, அந்நாறுன்னு பிளாங்க் போய்ட்டிருக்குங்க. தோதா அத்தப் பையன் ரிசப் பண்ணிக் கொடுத்தது அதிரிஷ்டமன்னு நினைச்சிட்டிருக்கேன். ஃபரண்டு கல்யாண ரிசப்ஷன் இல்லையே... அவன் தங்கச்சி ரிசப்ஷன்தானே? பரவாயில்லை விடுங்க.”

“நான் கண்டிப்பா வாரதா சொல்லியிருக்கேன் நிர்மலா”

“அப்படிண்ணா நீங்க போங்க. நானும் குழந்தைகளும் படத்துக்குப் போய்ட்டு வந்துடறோம்.”

“இப்படிச் சொல்றது உனக்கே நல்லா இருக்கா நிர்மலா? அவன் கிட்டிருக்கும்பதோட வாரதா சொல்லியிருக்கேன்”

“ரொண்டு மாசம் முன்னாலு என் சித்தப்பா பொண்ணு கல்யாணம் பெங்களூரில் நடத்தினோ. குடும்பத் தோட வாச் சொல்லித்தானே சித்தப்பா லெட்டர் எழுதியான். என்னை மட்டும் ரயில் ஏத்தி விடலையா நீங்க?”

“அதை எதுக்கு இப்ப சம்பந்தப்படுத்தறே? அப்ப எனக்கு ஆபீஸ்ல வருஷக் கடைசி கணக்குகள் முடிக்கிற நேரம். லீவு கிடைக்கலை. இல்லைன்னா வந்திருப்பேன்”

“எதாச்சும் ஒரு சாக்கு இப்ப யான் சொல்றாங்க?”

“சினிமா ஒடிப் போயிடாது நிர்மலா”

“இந்த டிக்கெட்டை என்ன செய்யறது?”

“எதிரி வீட்ல மாடிக் யாருக்காவது வேணுமானாண்டு கேட்டுப் பாரு!”

“நான் சினிமாவும் போகலை. ரிசப்ஷனுக்கும் வரலை” என்ற நிர்மலா சினிமா டிக்கெட்டுகளை கங்கல் கங்கலாகக் கிழித்துப் போட்டு விட்டு விட்டு விட்டு உள்நோக்கம் போய்விட்டா...

குமுத்தைகள் வெருண்டு பார்த்துக் கொண்டிருக்க...
எரிச்சலாகிப் போய் உட்கார்ந்து, ரொம்பத் தாமதமாக நான் மட்டும்
ரிசைடினுக்குச் சென்று வந்து... அந்தச் சண்டையின் எதிரொலி அடக்க
நான்கு நினைங்களாயிற்று. நிறுத்தி வைத்து அறைந்திருக்க
வேண்டுமோ மூன்றாம் தர கணவனாக?

ஏன் வாக்குவாதம், ஏன் நிம்மதியைக் கெடுத்துக் கொள்ள
வேண்டும் என்ற நினைப்பில் எல்லாவற்றுக்கும் அவள் போக்கிலேயே
பிட அடம்பித்ததில் வந்த கணவனாக விரைவோ இது!
பத்து லட்சத்து அறுபதாயிரம் மதிப்புள்ள ஃபீளாட்டை முழுத்
தொகையும் செலுத்தி வாங்கினால் ஐம்பதாயிரம் தள்ளுபடி உண்டு
என்று கூட இந்த நிறுவனத்தில் சொன்னார்கள்.

மாதா மாதம் கடன் கடனும் கணம் இல்லாமல் சமாளிக்க முடியுமா
என்று பாங்க் இருப்பு, நகை விற்பனை, எல்.ஐ.சி பாலிசி மேல் கடன்,
சேந்திதிருக்கும் சீட்டைத் தள்ளி எடுப்பது என்று பலவீதமாகப் போட்டு
பார்த்தும் ஏழு லட்சத்து நூற்பதாயிரம்தான் திரட்ட முடிகிற நம்பிக்கை
ஏற்பட்டது. பட்ஜெட்டில் துண்டு விழுந்ததால் 'இப்போதைக்கு
சொந்த வீடு ஆசை வேண்டாம்' என்று நேற்று தெள்ளத் தெளிவாக
சொல்லியாகி விட்டது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் தான் வட்டியுடன் கூடிய தவணைத்
திட்டத்திற்கு சம்மதித்து பதிவுத் தொகையைக் கட்டிவிட்டு வந்தி
ருக்கிறான்.

சீமையலறையை அவள் கத்தம் செய்
கிற சத்தங்கள் குணசீலனுக்குக் கேட்டது.
டி.வி. பார்த்துக் கொண்டிருந்த குமுத்தை
களை, "பார்த்தது போதும்வந்து படுங்க!"
என்று சத்தம் போட்டான்.

இருவரும் உடனே டி.வி.யை
அணைத்து விட்டு படுக்கையைக்கு வந்து அகலமான கட்டிலில்
ஓரமாகப் படுத்துக் கொண்டார்கள்.

குணசீலன் குரலுயர்த்தாமல், கத்தாமல் நிதானமாக இந்த
விஷயத்தை உலர் செய்ய முடியுமா என்று யோசித்தான். கத்தினால்
பதிலுக்குக் கத்துவான். தீர்மானம் என்பது வராது. வாந்திகைகள்தான்
காற்று முழுக்க சிதறிக் கொண்டிருக்கும்.

சரியோ, தப்போ நடந்து முடிந்து விட்டது. கேட்டோ, கேட்காமலோ
பணத்தைக் கட்டிவிட்டு வந்து விட்டான். இப்போது என்ன செய்யலாம்
என்பதை மட்டும் யோசிக்கலாம்.

அவளின் யோசனைப்படி மாதம் ஒரு பெரிய தொகையை வீட்டுக்

காகக் கட்டிவிட்டு மீதிப் பணத்தில் குடித்தனம் நடத்த முடியுமா?

வீட்டு வாடகை ஒன்றுதான் செலவு லிஸ்ட்டில் இருக்காதே ஒழிய
மற்றதெல்லாம் மறைந்து விடுமா? மனிதக சாமான், பால், காய்கறி
இதெல்லாம் வாங்காமல் இருக்க முடியுமா? கரண்டிப் பில் கட்டித் தானே
ஆக வேண்டும்? நியூஸ் பேப்பர், டெட்லோஸ், குமுத்தைகளின் படிப்புச்
செலவு என்று எதைக் குறைக்க முடியும்? உறவினர் வீட்டு
வைபவங்கள் வராமல் இருக்குமா? போகாமல் இருக்க முடியுமா?
போனால் பயணச் செலவுப் பள்ள அன்பளிப்புச் செலவு! விருந்தினர்கள்
வீட்டுக்கு வந்து தங்காமல் இருப்பார்களா? அவர்களுக்கு கேழ்வரகு
கஞ்சியா ஊற்று முடியும்?

கத்தப் பைத்தியக்காரத்தனம்! நடத்தவே முடியாது!

மேனஜ் மேல் அந்த பில்டர்சின் கடிதத்தை வைத்துவிட்டு,
நாற்காலியில் அமர்ந்து காகிதமும், பென்சிலும் எடுத்து சில கணக்
குகள் போட்டுப் பார்த்தான் குணசீலன். உதட்டைப் பிதுக்கித்
தலையை அசைத்துக் கொண்டான்.

சமையல் கட்டில் சத்தங்கள் நின்று போயிருந்தன. அங்கு
விளக்கணைக்கப்பட்டுக் கமிட்ச் சத்தம் கேட்டது. தொடர்ந்து
நிர்மலாவின் மெட்டிச் சத்தம்.

இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு டம்ளர்களோடு வந்த நிர்மலா,
"அதுக்குள்ளே பசங்க தூங்கிட்டாங்களா?" என்றவள் குள்ள மேனஜ்
மேல் வைத்துவிட்டு அவர்களை எழுப்பினாள். "அருண்! வித்யா!
எந்திரிக்க, பால் குடிச்சிட்டு படுங்க."

"தூங்கு குமுத்தைகளை எழுப்பி பால் கொடுக்காதேன்னு எத்தனை
தடவை சொல்லியிருக்கேன் உனக்கு?" என்றான்.

"இப்ப என்ன விஷமா கொடுத்திட்டேன்? ஏன் இதுக்கெல்லாம் கூட
கதுறுங்க! குடிடா! திட்ட வாங்கி வைக்கறதுக்குள்ளே தூங்கி
ளிக்கனா?"

"டைஜஸ்ட் ஆகாதுடி! சொன்னாப் புரிஞ்சுக்கணும். அவங்க
ஆக்ஷனா இருக்கறப்பக் கொடு! வேணாங்கலை. தூங்கறவங்களை
மத்தமாக்கறதுக்கு பாலோ வேற கூடாயப்படுத்திக் கொடுக்கறோ!
உனக்காப் புரியணும். இல்லை, சொல்லறப்பாவது எடுத்துக்கணும்!"

"உங்களுக்கு எதையாச்சம் சாக்கு வெக்க என்னைத் திட்டணும்!
எதுவும் புரியாத மயன்னைதான் நான்! ஒரு முட்டாள்தான் நான்!
போதுமா?"

குணசீலன் பெருமூச்சு விட்டான்.

இவளோடு ஏற்படு சண்டை என்னும் நெருப்பு என்றைக்கும்
அனைவரே இல்லை. அனைத்து சாம்பலாகிவிட்டது என்று
நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, குப்பென்று ஒரு காற்று

விசிசிவிட்டு நெருப்பின் கொளுத்துகள் உதயமாலி விடுகின்றன. ச்சே குழந்தைகள் பால் குடித்த டம்ளர்களைச் சென்று அலம்பி வைத்துவிட்டு குணசீலன் அருகில் வந்தான் நிர்மலா.

“ரீசது பார்த்தீங்களா? உங்கடோலான் இருக்கு”

இதோ நெருப்பை விசிவிட்ட போகிற காற்று மீண்டும் புறப்பட்டு விட்டது.

“நிர்மலா இப்படி உக்காரு, சொல்றேன்”

“பரவால்லை சொல்லுங்க”

“யார் போல் வாங்கறோம்கறதா பிரச்சினை? நம்மால் சமாளிக்க முடியுமானது தீர்க்கமா யோசிக்காம அவசரப்பட்டு இறங்கிட்டா நாளைக்கு அவஸ்தையைப் பட்டபொறுது நாமதானேம்மா?”

“சொந்த வீடல்ல என்ன அவஸ்தை இருக்கும்னு சொல்றீங்க? இந்த வீடல்ல எத்தனை அவஸ்தைகள் இருக்கு! அதெல்லாம் இருக்காதாங்க, மாடிப் போர்ஷனுக்கும் நமக்குமா காமணா ஒரே ஒரு பாத்ரூம். லெட்டின் கொல்லைப் பக்கமா வெச்சுட்டாரு வீட்டுக்காராரு, சமயத்தாலு போக்கன் போட்டுக்காத குறையா காத்துட்டிருக்க வேண்டிய தாயிருக்கு, மழை பேஞ்சா பத்து நாளைக்கு தண்ணி நிற்கும், மத்தபடி கை பம்பு அடிச்ச அடிச்ச தோள்பட்டையே கழண்டு போயிடுச்சு. ஒரு போர்வெல் போட்டுக் கொடுங்கன்னு மூணு வருஷமா கேக்கறோம். நடந்துச்சா? பக்கத்து வீட்டுக்கும் நமக்கும் காமணா பொதுச் சுவரு! அங்கே யாராச்சும் தும்மினா இங்கே அதிருது. நான் கப்பராதம் போட்டா பக்கத்து வீடில் வீம்புக்குள்ளே மைக்கெல் ஐராக்ஸன் வைக்கிறான். ஏதாச்சும் ராகியம் பேச முடியுமா? மழை பேஞ்சா சமையல் கட்டில் தெப்பக்குளம் வந்துட்டும். சாமி ஊர்வலமே விடலாம் தெப்பத்திலே. சொந்த வீடல்ல இந்த அவஸ்தைகள் இருக்குமா சொல்லுங்க?”

“இருக்காததுதான். நம்ம இவடத்துக்கு, நம்ம செளக்யத்துக்கு வுடு கட்டிக்கிறது நல்லதுதான். செளக்யம் தான். அபாயம் தான். ஆணா அதுக்கு... நம்மைத் தயார்படுத்திக்க வேணாமா நிர்மலா?”

“இப்ப என்ன செய்யணுங்கறியீங்க?”

“இந்த தவணைத் திட்டம் எல்லாம் நமக்குச் சரிப்பட்டு வராது நிர்மலா, வட்டியே ஆளைச் சாப்பிட்டுடும். மொத்தமா கையில் பணம் இருந்தா வாங்கணும்.”

“என்ன பேசறீங்க நீங்க? உலகத்திலே யாருமே கடன் வாங்கறது இல்லையா? ஒரு தொழிற்சாலை ஆரம்பிச்சாலோ, வீடு கட்டினாலோ எப்போப்பட்ட ஆசாரியும் கொஞ்சமாவது கடன் வாங்கித்தான் செய் பணம். இந்தியாவே வெளிநாட்டிலிருந்து கடன் வாங்கலையா? இதிலே என்ன அபமானம் இருக்கு?”

“அபமானம்னு நான் சொல்லலை நிர்மலா. சமாளிக்கிற சக்தி வேணும் இல்லையா? இந்த வேலையில் வ்ற சம்பளம் தவிர வேற

ஏதாவது ரெண்டு மூணு வுக்கள் எனக்கு வருமானம் வந்திச்சின்னு வெச்சிக்கோ, நீ சொல்லு மாதிரி தைரியமா இறங்கிடுவேன். சமாளிச் சுட முடியும்கிற நம்பிக்கை வரும். நானும் எப்படி எப்படியோ கணக்கு போட்டுப் பார்த்துட்டேன் நிர்மலா.”

“வேற என்ன வழி?”

“உன் நகைகள் பத்து பவுன் வித்துடலாமனு போட்டு பார்த்திருக்கேன். இதுக்கும் மேல வட்டியில்லாத பண ஏற்பாடுன்னாலாட்சிச் சீட்டு வாங்க வேண்டியதுதான்.”

“குறையாரு பணத்துக்கு ஏதாச்சும் போக்கல், வீட்டுமேல கடன் த்ற திருவணங்கல் கடன் வாங்கிக்கக்கூடாது?”

“கடன் வேணாங்கிறது என் அபிப்பிராயம்.”

“அப்ப என்னதான் செயலாங்கறியீங்க?”

“சேபிக்கலாம், இன்னும் ரெண்டு வருஷம் போகட்டும்.”

“அப்ப இதைவிட விலை உச்சுதுதாது?”

“உசரும, வருமானத்தை உச்சுத்ததுக்கு வழி இருக்கான்னு பாரக்கலாம்.”

“லட்டு மாதிரி கிடைக்கிற ஃப்ளாட்டை விட்டுட்டு...”

“லட்டுதான். ஆனால் நம்ம வீட்டு லட்டு இல்லையே. கண்டயில் இருக்கிற லட்டாச்சே. காச கொடுத்தாதனே கிடைக்கும்.”

“அப்போ நான் பணம் கட்டிட்டு வந்தது?”

“என்ன அதனால்? பத்திரமா எழுதிப் பதிவு பண்ணிட்டோம்? இல்லை, எதிலயாச்சும் கையெழுத்துப் போட்டுட்டமா? நாளைக்கு ரெண்டு பேருமப் போகலாம். ‘என் வீட்டுக்காரனாக கேக்காம முடி வெடுத்துட்டேன். இப்ப எங்களுக்கு வீடு வாங்கிற அபிப்பிராயம் இல்லை, பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்துடுங்க’ன்னு கேள்.”

“அதெப்படி சொடுப்பான்?”

“எல்லாம் அனுப்பான். இந்த மாதிரி புக் செய்யறதும், கேன்சல் பண்ணறதும் தூறு அனுப்பும் பார்த்திருப்பான் அவன். அந்த ஃப்ளாட்டுக்கு நிறைய ஆஃப் இருக்கிறதா சொன்னானே... இன்னொரு பாரட்டியை புக் பண்ணிட்டு நம் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்துப் போறான்.”

“ஆக அந்த ஃப்ளாட்டை வாங்கறதில்லைன்னு முடிவு பண்ணிட்டியா?”

“அந்த முடிவுக்குதான் வந்தாக வேண்டிக்குக்கு!”

“தெரியும். எனக்குத் தெரியும். இவ எப்படி நம்மைக் கேக்காம பணத்தை எடுத்துட்டுப் போய்க் கட்டலாமனு உங்களுக்கு ரோஷமா? அதனால்தான் வேணாங்கறியீங்க?”

“பைத்தியக்காரத்தனமாப் பேசாதே! அந்தக் கோபம் ஒரு பக்கம்

இருக்கத்தான் செய்யுது. ஆனா இது அதுக்காக எடுக்கற முடிவு இல்லை. நல்லா யோசிச்சப் பார்த்துதான் சொல்றேன்.”

“சொல்லுங்க! பைத்தியக்காரிளனு சொல்லுங்க! ராங்கிக்காரிளனு சொல்லுங்க! இன்னும் என்ன சொல்லணுமோ சொல்லுங்க! சொந்த வீட்ல செளக்கியமா இருக்கலாமனு ஆசைப்பட்டேன் பாருங்க... என் தப்பு! என் தப்பு!”

நிர்மலா ஆத்திரமாகத் தன் முகத்தில் இரண்டு கைகளாலும் அறைந்து கொண்டு அழத் துவங்க..

குழந்தைகள் இருவரும் ஒரே நேரத்தில் திடுக்கிட்டு எழுந்து அழுதிரு அம்மாவைப் பார்த்தார்கள்.

“ஒண்ணும் இல்லை. நீங்க தூங்குங்க” என்றான்.

“நிர்மலா! முதல் அழறதை நிறுத்தி! குழந்தைங்க என்ன நினைப் பாங்க? நான் ஏதோ உன்னை அடிச்சதா நினைக்க மாட்டாங்க?”

“அடிச்சாலும் அடிப்பிங்க. அது ஒண்ணுதானே இந்த வீட்ல எனக்கு பாக்கி இருக்கு.” என்றவன் பெரிய சத்தத்தில் அழத் துவங்கினான்.

பக்கத்து வீட்டு மைக்கேல் ஜாக்கஸன் இங்கே கேட்பது போல, இந்த நடு ராத்திரி ஒங்கார அழுகையும் அந்தப் பக்கம் கேட்கும் என்பதைப் பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை. அது புதிதில்லை. குணசீலன் பலமுறை பார்த்தாயிற்று.

இந்த அழுகை வெறுப்புடனும் மனதில் கொஞ்சம் கூட அனுதாபம் பிறப்பதில்லை. புரியாத்தனமாக ஏன் அழ வேண்டும் என்கிற எரிச்சலும் கோபமும் தான் தூண்டப்படும். ‘அழுதியாயா, அழுது கொள்!’ என்கிற வீம்புதான் மனதில் தோன்றும். கண்ணீர் துளிக்கவோ, ஆறுதல் சொல்லவோ சத்தியமாகத் தோன்றாது.

குணசீலன் அழுகையை நிறுத்தச் சொல்லி இரண்டு முறை சொல்லிப் பார்த்தான். அவன் நிறுத்தவில்லை.

தூக்கம் கலைந்து விழித்தபடி படுத்திருக்கும் குழந்தைகளை பார்த்தான். எழுந்தான். அவர்களிடம் வந்தான்.

“உங்கம்மா அசைதீர அழுதுட்டிருக்கட்டும். நாம ஹால்ட் படுத்துத் தூங்கலாம். வாங்க”

பெட்டீட்டையும், தலையணைகளையும் அள்ளிக் கொண்டு, குழந்தைகளை நடத்தி ஹால்ட் படுக்க வைத்து விட்டு, படுக்கையைறையின் கதவை சத்தமாக மூடிவிட்டு வந்து அவர்கள் நடுவில் படுத்துக் கொண்டான்.

அருணும், வித்யாவும் அவனைக் கட்டிக் கொண்டார்கள். வித்யா கிசுகிசப்பாய் கேட்டான். “அம்மா ஏம்பா அழறாங்க?”

குழந்தைக்கு என்ன சொல்வதென்றே புரியவில்லை. உன் மையைச் சொன்னால் புரியாது போய் சொல்வ விருப்பமில்லை.

“தூங்குமாமா, ஒண்ணும் இல்லை” என்றான் தான் சொல்வது மகா அபத்தமான பதில் என்று தெரிந்தும்.

அலுவலகத்தில் தன் தாற்காலியில் அமர்த்திருந்தான் குணசீலன். வேலையே ஓடவில்லை.

காலையில்லிருந்தே டென்ஷன்.

மேகை டிராயருக்கு மாற்றுச்சாவி இல்லை என்று சொல்லி விட்டார்கள். ஏதேதோ சாவிகளைப் போட்டுப் பார்த்து

திறக்க முடியாமல், பூட்டு ரிப்பர்க்காரனை அழைத்து வரச் சொல்லி கொஞ்சம் சேதப்படுத்தி டிராயரைத் திறந்ததை, மேஜை மாதிரி ஆபீஸ் முழுவதும் வேடிக்கை பார்த்தது.

“ஆபீஸ் சாவியை பைக் சாவியோட யாராச்சும் மாட்டுவாங்களா?”

“போலீஸ் கம்பளைண்ட் ஒண்ணு கொடுத்து வெச்சுடுங்க”

“உங்க நேம் பிளேட் வேற அதில் இருக்கும்னு சொல்றீங்க. வீட்டு சாவி வேற இருக்குன்னு சொல்றீங்க. எவனாச்சும் திருடன் கை கிடைச்ச, விசாரிச்சிட்டு வந்துப் போறான்.”

“முதல்ல வீட்ல அந்த பூட்டை மாத்திடுங்க”

ஆன் ஆளுக்கு பரிதாபப்பட்டு, யோசனை சொல்லி விட்டுப் போனார்கள். ஏதோ செய்யக் கூடாத தவறை செய்து விட்டவன் போல்தான் அனைவராலும் பார்க்கப்பட்டான்.

உணவு இடைவேளையின்போது மேனேஜரின் செக்ரட்டரி ஜோதியை சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு தன் அறைக்கு வரச்சொல்லி யிருந்ததால் அவள் கிச்சிபால்தன் கைகளைத் துடைத்தபடி வந்தான்.

“நீங்க சாப்பிட்டீங்களா குணசீலன்?”

“இல்லைங்க ஜோதி”

“ஏன்? கொண்டாரலையா?”

“ஆமாம்”

“அப்ப ஹோட்டலுக்குப் போய் சாப்பிட்டுட்டு வர வேண்டியது தானே?”

“இல்லை, பசிக்கலை. சாப்பிட வேணாமுனு நினைக்கிறேன்”

“காலையிலேருந்து உங்க முகமே சரியில்லை. எதுவும் சாப்புடாம வயத்தைக் காயப் போடாதிங்க சார். ஒரு பாக்கெட் தயிர் சாதம் மட்டுமாவது வாங்கிட்டு வரச் சொல்றேன், இருங்க” என்ற ஜோதி வளரையை சென்று பியூனிடில் சொல்லிவிட்டு மறுபடி வந்தான். “முதல்லயே சொல்லியிருந்தா என் சாப்பாட்டே ஜேக் பண்ணிட்டு இருக்கலாம்.”

குணசீலன் நிமிர்ந்து ஜோதியைப் பார்த்தான்.

இந்த அலுவலகத்திலேயே ஜோதி ஒருத்தியைத்தான் குணசீலனுக்குப் பிடிக்கும். பழக இனிமையானவள். முகத்தில் புன்னகை தவிர வேறெதுவும் கண்டதில்லை. புத்திசாலித்தனம், தைரியம் திறைந்தவள். வெளிப்படையாகப் பேசுவாள்.

குணசீலனிடம் எப்போதும் அவளுக்கு ஒரு அன்பு உண்டு.

தன் வீட்டில் நடந்த சம்பவங்களை, தன் கணவனை முதல் நாள் இவள் கலாட்டா செய்ததை, குழந்தைகளோடு கற்றுவாள் சென்று வந்ததை என்று சகலமும் அவளிடம் பகிர்ந்து கொள்வாள்.

குணசீலன் அவள் தன் பலவீனங்களைப் பற்றியும் வெளிப்படையாகப் பேசும் போதெல்லாம் "என் மேல் நம்பிக்கை வைத்து எல்லாம் சொல்கிறானே" என்று நினைத்துக் கொள்வானே ஒழிய.. பதிலுக்குத் தன் பலவீனங்கள், குடும்பப் பிரச்சினைகளை அழகம் வெளிப்படுத்துவதில்லை. கூடியவரை நல்ல அம்சங்களை மட்டுமே சொல்லிக் கொள்வான். அழகான சட்டைக்கு உள்ளே அழுக்கான பணியை அணிந்திருப்பதைச் சொல்ல மாட்டான்.

"எதுக்கு வரச்சொன்னிங்க குணசீலன்?" என்றான் நாற்காலியில் அமர்ந்து அவன் மேஜையிலிருந்து ஒரு குணசீலி எடுத்துத் தன் பல்லிடுக்கில் சுரண்டியபடி ஜோதி.

"ஜோதி ரெண்டு மாசம் முன்னாடி ஒரு ஃபளாட் வாங்கினாண்டு என்ன பண்ணிட்டுருக்கிறது சொன்னிங்க இல்லை, வாங்கிட்டீங்கனா?"

"இன்னும் இல்லை சார், என்ன திடீர்னு?"
"சொல்றேன். சொட்டிவாக்கத்தில் ஒரு ஃபளாட் ப்ரமோட்டர் ஜஸ்ட் கம்பளிட் பண்ணியிருக்கான். செக்ஷன் ஃப்ளோர் டவுன் பெட்ரம் ஃப்ளாட் ஒண்ணு இருக்கு. நான் போய் பார்த்தேன். ரொம்ப நல்லாயிருக்கு. பத்து லட்சத்து அறுபதாயிரமாகுது. கேஷ் டவுன் பேமெண்ட்னா ஐம்பதாயிரம் தள்ளிக்கிறான். எதுவும் ஐடியா இருக்குமா உங்களுக்கு?" என்றான் குணசீலன்.

"சரி, அதுக்கு நீங்க ஏன் கேள்வால் பண்ணறீங்க? அந்த கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் கம்பெனில் நீங்க எதுவும் பார்ந்தனா என்ன?" என்றான் ஜோதி.

"அது ஒரு கதைங்க ஜோதி. எனக்காக வாங்கறதுன்னு முடிவு பண்ணி அறுபதாயிரம் அட்வான்ஸ் கொடுத்தாச்சு. அப்பறம் உக்காந்து ஒழுங்கா கணக்குப் போட்டுப் பார்த்ததில் மிச்சப் பணத்தை சமாளிக்க முடியாதுன்னு தோணிச்சு. அதனால் ஃபளாட் வாங்கற ஐடியாவை ஃபிரப் பண்ணிட்டு அப்பறம் பாத்துக்கலாண்டு முடிவு பண்ணிட்டோம். இப்ப கொடுத்த பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க யாருனு கேட்டா, 'வேற பாரட்டியை நீயே பிடிச்சுக் கொடுத்துடு சார், அவங்கிட்ட அட்வான்ஸ் வாங்கி உங்களுக்கு திருப்பித் தந்துட நேர்னு சொல்றான்."

"இதென்ன நியாயம்?"

"நியாயமில்லைதான். இப்ப உலகத்தில் எது நியாயமா நடக்குது? நேத்து கட்டின பணத்தை இன்னுக்குக் கேட்டா, அது வேற செலவுக்கு டீஸ்போல் பண்ணிட்டோம்னு சொல்றான். அவன் சட்டையைப் பிடிச்சிட்டு சண்டைக்குப் போக முடியும் சொல்லுங்க! அந்த மாதிரி ஆளும் இல்லையே நான்."

குணசீலன் ஃபளாட் வாங்கற யோசனையை விட்டாச்சு சார், லாரி, உங்களுக்கு நெறும்ப் பண்ண முடியலை."

"பரவாலலை, நீங்க என்ன செவீங்க? உங்களுக்கும் பட்ஜெட் தான் பிரச்சினையா?"

"அதான். ஆனா பாசிடீவ் ஸைடு! ஃபளாட் வாங்கறதுக்கு பதிலா அரை கிரவுண்டு காலி மனை வாங்கி நம்ம இல்டத்துக்கு டிசைன் போட்டு கட்டிக்கலாமென்னு யோசிக்க ஆரம்பிச்சிருக்கோம். இப்ப எங்க வீட்டுக்கு வந்தீங்கன்னா வீடு பூரா பேப்பர் பேப்பரா கிடக்கும். என்ன பேப்பர்னு சொல்லுங்க?"

"என்ன பேப்பர்? தெரியலையே?"

"விதவிதமா கொள்வரை ஒசி பார்க்கற பேப்பர், எல்கேஜி, படிக்கிற என் பையன் என்னைக்கூட சிலேட் கோடு போட்டு இந்த மாதிரி கட்டலாமான்னு கேக்க ஆரம்பிச்சட்டான். நான் ஒண்ணு சொன்னா கேப்பிக்க மாட்டீங்கனே சார்?"

"இல்லை, சொல்லுங்க."

"நல்லா கணக்கு போட்டுப் பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தப்பறம் அட்வான்ஸ் கட்டியிருக்கக் கூடதா? எதுக்காக அசர்பட்டு கட்டி வெச்சீங்க?"

அந்தக் கேள்வி குணசீலனை உரிமையோடு தான் என்றாலும் அறைந்தது கொஞ்சம் வலித்தது.

"திட்டமித் தெரியாத அவசரக் குடுக்கை" என்று என்னைப் பற்றி ஒரு அபிப்பிராயம் அவள் மனதில் பதிவாகியிருக்கும்.

பதில் சொல்லாமல் பென்சிலால் மெமோ பேபில் படம் வரையத் தொடங்கிய அவளைப் பார்த்து, "லாரி சார், நான் தப்பா கேட்டுடனோ?" என்றான் ஜோதி.

"இல்லைங்க. யாரும் நியாயமா கேக்கறதுதான். இதைத்தான் நானும் கேட்குனே. அதற்கு விடய விடய விடல் யுத்தம் நடந்துச்சு" என்றான் குணசீலன்.

"புரியலையங்க."

"என்னைக்கூடக் கேக்காம அவசரமாய் போய் பணத்தைக் கட்டிட்டு வந்தது என் வைப் நிரமலாங்க."

"அதிப்படி உங்களைக் கேக்காம கூட்டுவாங்க?"

"கட்டிருக்காளே! ஜோதி, நீங்க ஒரே ஒரு தடவை கல்யாணத்தில் அவளைச் சந்திச்சதுதான். ரொம்ப அழகா இருக்காங்கன்னு பல

தடவை சொல்லிட்டிருங்க. என் வைவ் பத்தி உங்க மனசில் பதிஞ்சு ஒரே செய்தி அவ அழகு மட்டும்தான். கலைக்க வேணாமனுதான் நான் அவளை பத்தி எதுவும் சொல்லறதில்லை. கல்யாணமாகிப் பதினாலு வருஷமாச்சுங்க. முதல் இரண்டு வருஷம் இளமையும், தள்ளுமாய் போய்டுச்சு. அடுத்தவரோட குறைகள் எதுவும் அப்ப பொருட்டாப்படாது. ஆனா அதுக்கப்பறம் இன்னைக்கு வரைக்கும் அவளை நான் புரிஞ்சி வெச்சிருக்கிற அளவுக்கு என்னை அவ புரிஞ்சிக்கலைங்க. என் கல்யாண வாழ்க்கையை ஒரு ஸ்கீம் மாதிரி வரையச் சொன்னா, முதல் ரண்டு வருஷம் கிட்டத்தட்ட செங்குத்துக் கோடுதான். சிகரம் தொட்டாச்சு. அப்பறம் கோடு கீழ் நோக்கித் திரும்பிடுச்சுங்க. இப்ப கொஞ்ச நாளா அந்தக் கோடு ரொம்ப ஸ்டெப்பா இருக்கு. எந்நேரமும் கோடு பாட்டம் வைனைத் தொட்டுமேன்னு பயமாபிடுக்கு.”

ஜோதி லேசாக நெளிந்தான்.
“நான் ஏதோ சொல்லி உங்க பச்சை மேட்டரைக் கிளறி விட்டுட்டேனா? இதைபெல்லாம் என்கிட்ட சொல்லாமன்னு யோசிச்சிட்டி...”
“இல்லைங்க ஜோதி. நான் யார்கிட்டயாவது சொல்லணும். இல்லைன்னா வெடிச்சிடுவேன். ஆர் யு நாட் மை குட் ஃபிரெண்ட்? உங்க சந்தோஷத்தையும் துக்கத்தையும் எத்தனை தடவை பகிர்ந்துக்கிட்டிருக்கீங்க? நான்தான் நியாயம் நடந்துக்கலை. உங்ககிட்ட உலகத்திலேயே அதிபயங்கர சந்தோஷ மனுஷன் மாதிரி எல்லார் கிட்டேயும் ஒரு ஷோ பண்ணிட்டிருக்கேன். உள்ளே ஒரே யுழக்கங்க. கொஞ்சமாவது அன்லோடு பண்ணியாகணும். நீங்க பண்ணை விட வயசுல சின்னவங்க, ஆனா உங்களைப் பார்த்தா எனக்கு மதிக்கணும்னு தோணும். ஏன்னா நீங்க ஒரு ஐடியல் வைவ்பா எனக்குத் தெரியறங்க.”

“ஏதோ நீங்க சுய இரக்க மூடுல இருக்கிங்க. ஆதனால் சொல்றீங்க. ஐடியல் வைவ்பா? நாளை? என் ஹஸ்பண்ட் சாயங்காலம் பிக்கப் பண்ணிக்க வருவார். கேட்டுப் பாருங்க. என்கிட்ட உள்ள பொறுப்பில்லாத தனத்தைச் சொல்வார். உரசல்கள் எல்லா வீட்டையும் உள்ளதுதான் சார்.”

“அஃகோஸ். ஐ அக்கி. ஆனா உரசல்களுக்கும், விரிசல்களுக்கும் வித்தியாசம் இருக்குங்க. தினம் உங்க ஹஸ்பண்ட் வந்து உங்களை பிக்கப் பண்ணிக்கிறாரே, ஏன் பல்ல வரச் சொன்னா நீங்க வரமாட்டீங்க? ஒரு கைவெடிக் ஹோண்டா வாங்கிக் கொடுத்தா எத்த மாட்டீங்க? அதை ஒரு சந்தோஷமா நினைக்கிறார். நானும் எத்தனை வருஷமாப் பார்க்கிறேன். ஒரு து.வை கூட அவர் முகத்தில் சலிப்பைப் பார்த்ததில்லை. ஒரு கடமையா செய்யலை இதை!

ஒத்துக்கறீங்களா?”

“கவெட்டுதான். எதுக்காக தினம் தினம் ஸ்ட்ரைன் பண்றீங்கன்னு பலத்தவை கேட்டுட்டேன். ‘என் சந்தோஷத்தைக் கெடுக்காதே’ன்னு சொல்றாரு.

“இந்த மாதிரி என்னால் நினைக்க முடியலிங்க ஜோதி. வீட்டுக்கு ஒரு மணி நேரம் லேட்டாப் போகலாமேன்னு தோணுது. ஆபீசுக்குப் புறப்பட்டறப்போ ஒரு விடுதலை மாதிரியும், வீட்டுக்குள்ளே நுழையறப்போ ஒரு ஜெயில் நினைக்கும் மனசுல வந்தா அந்த தாம்பத்தியத்துல என்னெங்க திம்மதி இருக்கும்?”

“ஏன் சார் இவ்வளவு தூரம் சீரியஸா கற்பனை பண்ணிக்கிறீங்க?”

“கற்பனை இல்லைங்க. என் மனசுல ஒற்றைச் சொன்னேன். அந்த வீடல் என்னை இழுக்கற புவிப்பீழ் விசை என் குழந்தைங்க தான் ஜோதி. அவளோடு மல்லுக்கு தின்று களைச்சிட்டேன்.”

“இவ்வளவு நொந்து போற அளவுக்கு என்ன பண்ணிட்டாங்க?”

“இதுக்கு ஒரு வரிசு பதில் சொல்ல முடியாதுங்க. நிறையச் சொல்லணும். இன்னொரு நாள் ஒவ்வொண்ணா சொல்றேன். மொத்தத்தில சொல்றதன்னா அவளோட கவமும், அதிகாரமும் தான் எனக்கு அலர்ஜி. கவப்பட்டு வேண்டிய அளவுக்கு சாதனை செஞ்ச எத்தனையோ பேர் சாதுவா இருக்காங்க. இவளுக்கு ஏன் இப்படி ஒரு ஆட்டமேன எனக்கு புரியாதுங்க. எதுலயும் அவதான் முடிவெடுக்கணும். அந்த முடிவு உருப்படியானதா இருந்தா தாராளமா எடுக்கட்டுமனு விட்டுடலாம். முட்டாள்தனமா இருந்தா எப்படி எதிர்க்குது சொல்லலாம் இருக்க முடியும்? ஒரு வார்த்தை அவ விரும்பத்துக்கு எதிரா சொல்லிட்ட கூடாது. அங்க ஆரம்பிச்சிடும் பிரச்சனை. வார்த்தைக்கு வார்த்தை பதில் பேசுவா. பதில் இல்லாமல் போறப்போ அழுகை! சரி, சரின்னு எவ்வளவோ விஷயங்கள்ல விட்டுக் கொடுத்த துட்டேன் அதையே அட்வான்ஜோ எடுத்துக்கிட்டு பெரிய விஷயங் கள்லயும் முடிவெடுத்தா எப்படி? இப்ப நீங்கனே சொன்னீங்க, கணக்குப் போட்டுப் பாக்காம என் பணம் கட்டினீங்கன்னு கேட்டீங்க. இவ்வளவு விளக்கம் நான் சொல்லலைன்னா என்னைத் தானே நீங்க முட்டாளன்னு நினைப்பீங்க. இந்த மாதிரி எல்லா கிட்டயும் விரிவா சொல்லிட்டிருக்க முடியுமா? இவ பன்ற குளறு படிக்கெல்லாம் அநாவசியத்துக்கு என் இமேஜ் ஸ்பாயில் ஆகுதுங்க. அந்த கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் ஆபீஸ்ல உள்ளவளுங்க எல்லாம் என்னை நழுட்டுச் சிறிப்போடான பர்க்கறாளுங்க. கூசிப் போகுதுங்க மனசு.”

கதவைத் தட்டி விட்டு உள்ளே வந்த பியூன் மேஜை மேல் தயிர் சாதப் பொட்டலத்தை வைத்து, டம்ளரில் தண்ணீர் பிடித்து வைத்து விட்டுச் சென்றதும்...

“இல்லை. நான் எந்த ஆங்கிள் சொல்ல வரேன்...”

குணசீலனைக் கையமீதத்தித் தடுத்தான் ஜோதி. “இப்ப நீங்க முழு டென்ஷன் இடுக்கிங்க. பசியோடவும் இருக்கிங்க. இப்ப முதல்ல நீங்க சாப்பிடுங்க சார். இந்த டாபிக்கை விட்டுங்க. ரெண்டு நாள் கழிச்ச கொஞ்சம் நிதானமான மனநிலையில் நாம இதைப் பத்தி டிஸ்கஸ் செய்யலாம். அப்ப என்னை அனுமதிச்சா சில விஷயங்களைச் சொல்றேன். சாப்பிடுங்கப்ளீஸ்...” என்று பொட்டலத்தில் கட்டியிருந்த சணலை அவிழ்த்து, விரித்து வைத்து விட்டு எழுந்து சென்றான் ஜோதி.

சற்று நேரம் அமைதியாக தயிர்சாத்தையேப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் குணசீலன்.

பிறகு மெதுவாகச் சாப்பிட்ட துவங்கினான்.

நான் சாப்பிட்டுக்குப்பேனா என்று திரும்பலா நினைத்துப் பார்த்திருப்பாளா? ச்சே! அவளைப் பற்றி நினைக்காமல் இயேன்.

மீட்டலையில் குணசீலன் வீட்டுக்குத் திரும்பிய போது, சோபாவில் உட்கார்ந்து தொடைகளை ஆட்டியபடியே டி.வி. பார்த்துக் கொண்டிருந்த சபாநாயகத்தைப் பார்த்து “வாங்க மச்சான், எப்ப வந்தீங்க?” என்றான். திரும்பலாவின் பெரிய அண்ணன்.

திருவொற்றியூரில் இருக்கிறான். 2.5 பவரில் தூரப்பார்வைக்கு கண்ணாடி மணலியில் வேலை. நெற்றியில் ஒரு ஈஸ் ஈக்வல் டு கோடுகள் மாதிரி விப்தியும், குங்குமமும், கெமிக்கல் இன்ஜினியர். ஒரு விரலில் நவரத்தினங்கள் பதித்த மேதிரை. மற்றொரு விரலில் ஆறு சவரக்கற்கள் பதித்த மேதிரை. வாடைகை வீடு. சிகரெட் காரணமாக கரித்துண்டாகக் கீழுது. இரண்டு குழந்தைகள்.

“ஒன் அவர் ஆச்சங்க குணா. ரொம்ப நாளாச்சே. பார்த்துட்டுப் போகலாமேன்னு வந்தேன்.”

பொய் அப்படியெல்லாம் சாதாரணமாக வந்து குசலம் விசரித்து விட்டுப் போகிறவனல்ல. ஏதோ காரணம் இருந்திருக்க வேண்டும். குணசீலன் படுக்கையறைக்குச் சென்று உடை மாற்றிக் கொண்ட போது, கட்டிலில் உட்கார்ந்து பில்டிங் என்ட் விளையாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தைகளைப் பார்த்தான்.

வாசலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த, “டாடி, அம்மா, மாமாகிட்ட வேறு அழுதாங்க!” என்றான்.

மச்சானின் திடீர் வருகையின் நோக்கம் அவனுக்குப் புரிந்தது.

துண்டெடுத்தது கொண்டு பின்பக்கம் நடக்கும்போது, சமையலறையிலிருந்து பண்ணியோ, போண்டாவோ வாசனையடித்தது.

முகம் கழுவிவிட்டுத் திரும்பி, தலைசீவி பவுடர் போட்டுக் கொண்டு ஹாலுக்கு வந்து சபாநாயகம் அருகில் அமர்ந்ததும், தட்டில் வைத்து மெது பக்கோடவும், சட்னியும் வந்தன.

“வீடில் எல்லாரும் செளக்கியம்தானே?” என்றான் குணசீலன் தன் மனைவியின் சற்றே சிவந்திருக்கும் விழிகளைப் பார்த்தபடி.

“செளக்கியம்தான். புரோக்ராம் நல்லாலலை, டி.வி.யை அணைச்சிட்டுத் திரும்பலா” என்றான் ஒரு மெதுபக்கோடாவை ஊதிவிட்டு கடித்தபடி.

குணசீலன் குறக்கு விசாரணைக்குத் தயாரானான்.

“அப்பறம்? ஆபீஸ் எல்லாம் எப்படி இருக்கு?” என்றான் சபாநாயகம்.

“அதுக்கென்ன? ஜோரா இருக்கு. போன வருஷத்தையிட இந்த வருஷம் எக்ச்போர்ட் ஆடர் பதினேழு பர்செண்ட் அதிகமாயிருக்கு.”

“இன்னதைக்கு கார்மெண்டஸ் எக்ச்போர்ட் திறையப் போர் பன்றாங்க, இல்லை?”

“ஆமாம். நம்பிக்கையான பார்ட்டிகள் மாட்டி, நம்ம ப்ராட்டுக்கு நல்லவரெவுட்கிண்ட்ஸ்சிஞ்சின்காரை பிரமாதமா வரலாம். திறைய ரிஸ்க் இருக்கு.”

“எதில ரிஸ்க் இல்லை? இப்ப காரை ஒட்டிட்டு வந்ததே... முழுசா வந்துளேந்தது ஒரு அதிர்ஷ்டம்தான் இடக்க ரிஸ்க்தான் இன்னதைக்கு இருக்கிற டிராபிக்ஸ்!”

“அடே! வெளியே திக்ற ஹாண்டாய் கார் உங்கனோடதா? எப்ப வாங்கினீங்க? தெரியாதே.”

“போன மாதம்தான் வாங்கினேன். செக்ஷன் ஹாண்ட்தான். மூனெகால் ஆகுது. குழந்தைங்க பெரிய பச்சுக்களாகிட்டாங்க. பைக்குல வெச்சி கட்டிட்டுப் போக முடியுறதில்லை.”

“அது சரிதான். நான்கூட இப்பல்லாம் குடும்பத்தோட போறதுன்னா கூடுமளம் வரைக்கும் எக்ச்போர்ட் தொடமா ஆட்டோபிட்ச்குடேன்.”

“இன்னதைக்கு ஆட்டோவுக்கு ஆகற செலவைக் கணக்கு போட்டு பார்த்து கார் வெச்சி வெயின்டெய்ன் பன்றது சீப்பாய்டுநங்க குணா.”

“அதென்ன? மூனே கால் லட்சம் சம்மாவா? அதுக்கு வட்டி போட்டுப் பார்க்க வேணாமா?”

“அவ்வளவு கரெக்ட்டாய் பார்த்து முடியுமா? என்னைக்கு இருந்தாலும் அசெட்தானே அது? ரீசேல் வேலுவு இருக்குதே.”

“எனக்கு அப்படிப் படைலை. இப்ப காரோ, ஸ்கூட்டரோ பத்தா யிரத்துக்கு வாங்கறோம்தான் வைவங்க. ரெண்டு வருஷம் கழிச்ச விக் ரப்ப பதினஞ்சாயிரத்துக்கு விக் முடியுமா? ஏழாயிரத்துக்கோ, எட்டாயிரத்துக்கோ...”

யிர்த்துக்கோதாமே விக்க முடியும்?"

"வாஸ்தவம்தான். பேசாம லேண்ட்லயோ, வீட்லயோ பணத்தை இன்வெஸ்ட் பண்ணினா நீங்க சொல்றமாதிரி வேஸ்யூ அப்ரிசியேஷன் நிச்சயமா கிடைக்கும். வீடுன்னதும் ஞாபகத்துக்கு வருது ஏதோ ஒரு ஃபிளாட்டுக்கு அட்வான்ஸ் கொடுத்திருக்கிங்களாமே, நிர்மலா சொன்னா, எந்த ஏரியா?"

"ஆங்கே இங்கே கற்றி விஷயத்துக்கு வந்து விட்டான். பம்ளர்கள் வைத்து தண்ணீர் ஊற்றிய நிர்மலாவை ஒரு தரம் பார்க்குதுக் கொண்டான் குணசீலன்."

"நிர்மலா என்னன்னு சொன்னா?"

"பத்து லட்சத்து அறுபதாயிரம், அதில அறுபதாயிரம் கூட்டி யாச்சுன்னும் சொன்னா. மிச்சப் பணத்தை பத்து வருஷத்தில் கூட்டி முடிக்கலாமனு சொன்னா. கொட்டிவாக்கம் இன்னைக்கு பயங்கரமா டெவலப் ஆகிட்டிருக்கிற ஏரியான்னு சொன்னேன்"

"அவ்வளவுதான் சொன்னாளா?"

"வேற என்ன?"

"அதை வாங்கப் போறதில்லைன்னு முடிவெடுத்து, கொடுத்த பணத்தைத் திருப்பிக் கேட்டிருக்கோம். அதையும் சொன்னாளாண்டு கேட்டேன்."

சுற்று அமைதி விட்டு, "சொன்னா" என்றான் சபாநாயகம்.

"நிர்மலா, மச்சாளுக்குச் சட்டினி போடா" என்றான் குணசீலன்.

"ஏன் குணா, என்ன பிரச்சினை?"

"எனக்கு மொத்தமா பணம் கூட்டி கடனில்லாம வாங்கணுமனு ஆசை. அதுக்கு இப்பத் தேர்திலை."

"மொத்தமாகக் கூட்டறதுன்னா, மூணு லட்சம் குறையுதாமே"

தர்மசங்கமராக, "ஆமாம்" என்றான்.

"அதை மட்டும் வேணுமணா பிரைவேட்டா நான் ஏற்பாடு பண்ணித் தீரேனே. தோதா வார்ப்பு வாங்கிப் போட்டுங்களைன். என்னைக்கு இருந்தாலும் சொந்த வீடு நல்லதுதானே?"

"அதெல்லாம் சரிதான். நிம்மதியான சூழ்நிலைல வாங்கலாமனு நினைக்கிறேன்."

"ஒரு செல்விலைன்னா ஒரு செலவு வந்துட்டுதான் இருக்கும். இப்ப திடீர்னு உடம்புக்கே முடியாம படுத்துறோமனு வைங்க. ஆயிரக்கணக்கில் செல்வாகுது. சமாளிக்கிறமா இல்லையா? அந்த மாதிரி சமாளிச்சிட்டு வேண்டியதுதான்."

"அதோதான் என் கேள்வியும், உள்ள பணத்தை எல்லாம் சுரண்டி, கொஞ்சம் பணம் வட்டிக்கும் ஏற்பாடு பண்ணி சொந்த வீட்ல யோய் உக்காந்து கிட்டதுக்கப்பறம் நீங்க சொல்றமாதிரி உடம்பு சரியில்லாம

படுத்துட்டா, அப்ப பணத்துக்கு என்ன பண்ணது? மேற்கொண்டு கடனாளியாகறதா?"

சபாநாயகம் பதிலுக்குத் திணறுவதை குணசீலன் ரசித்தான்.

சபாநாயகம், "எக்ஸ்ப்யூஸ் மீ" சொல்லி தட்டியேயே நாக்காகக் கைகமுவி சிகரெட் எடுத்துப் பற்ற வைத்தான். "மச்சான், எதுக்கு வேணுமனாலும் எப்படி வேணுமனாலும் வாறம் பண்ணலாம். வாறத் தில ஜெயிக்கிறதில்லை பிச்சனை, வாழ்க்கையில் ஜெயிக்கணும்."

குணசீலனுக்கு கார்ர் என்று கோபம் வந்தது. தன்னைவிட மூத்தவன் என்கிற மரியாதை கருதி பேசாமல் இருந்தான்.

"என்ன சொல்கிறீங்க? கட்டுபண பணத்தை எதுக்குத் திரும்ப வாங்கணும்? மூணு லட்சம் நான் ஏற்பாடு பண்ணித் தீரேன் மெதுவா திருப்பிக் கொடுங்களைன்"

"அப்படியா? உங்க பணமா?"

"எங்கிட்ட மூணு லட்சம் சட்டுன்னு எடுக்கற மாதிரி ஏது தோது? காரையே ீபைபனான்ஸ்ல ஸ்கீம் போட்டுதான் வாங்கிருக்கேன். வெளிநாள் ஏற்பாடு செய்யணும்."

"வட்டிக்குத்தான் கொடுப்பாங்க?"

"பின்னே? யாரு கம்மா கொடுப்பாங்க?"

"எவ்வளவு வட்டி?"

"அடமானத்துக்கு நகையோ, நிலமோ கொடுத்தா ரெண்டரை வட்டிக்கு வாங்கலாம். எதுவும் இல்லாம பிராய்சரி நோட்டு மட்டும் கையெழுத்து போடறதுன்னா மூணு வட்டிக்கு மேல்தான் ஆகும். தெரிஞ்சு பாட்டினா மூணு வட்டில முடிச்சுக்கலாம்."

"அதாவது, முப்பதாறு பசின்னே!"

"ஆமாம், இதுக்கு இப்படி மலைக்கிறங்களை, சினிமால எல்லாம் ஏழு வட்டி, பத்து வட்டின்னு கூலப்பப் போகுது."

"அது கோடிக்கணக்கில் புரளது இடம். அந்தப் பக்கம் வாங்க இந்தப் பக்கம் போட்டு அதுக்கு மேல காசு பாட்பாங்க.. வீடுங்கறது என்ன தொழிலா? அதில போடற காசுக்கு வருமானம் ஏதும் இருக்கா?"

"என் மனசுல பட்டத்தைச் சொன்னேன். எடுத்துக்கறதும் எடுத்துக் காறதும் உங்க புத்திசாலித்தனத்தைப் பொறுத்தது."

மறுபடி "கருக்" என்றது குணசீலனுக்கு.

உதடு வரை வார்த்தைகள் வந்து துடித்துக் கொண்டு தின்றன. கூட்டுப்படுத்த மிகவும் சிரமம் பட வேண்டியிருந்தது.

நிர்மலா காபி கொண்டு வந்து வைத்தான்.

"அனுபவம் மியூசிக் கிளாஸ்போராணா?" என்றான் நிர்மலா தனக்குத் தெரிந்த பதிலை மற்றொரு முறை தன் கணவன் முன்னிலையில் கேட்க விரும்பியதால்.

“காலால் கன்னாடிக்கு மியூசுக்கும், டான்சும் கத்துக்கறா, ஈவினியை சீ போர்டும், கிதாரும் கத்துக்கறா, படிக்கிறாதுக்குதான் நேரம் இல்லை. பாலாஜிக்கு கராத்தேல இன்ட்ரெஸ்ட். ஸ்கூல்லயே ஜாயன் பண்ணிருக்கான். அவனுக்கு இன்னும் கால் சரியா எட்டலை. ஆனா கார் ஓட்டணுமனு அரிச்சி எடுத்துக் கத்துக்கிட்டான். உயரம் பத்தலை. ஆனா பிரமாதமா ஓட்டறான். அருண், வித்யா என்ன கத்துக்கறாங்க?” என்றான் சபாநாயகம்.

“நல்லா தூங்கறதுக்குக் கத்துக்கறாங்க” என்று திர்மலா சிரிக்க, அவன் சிரிக்க குணசீலன் மட்டும் சிரிக்காமல் சீரியஸாக காபி பருகிக் கொண்டிருந்தான்.

சபாநாயகம் திடீரென்று நினைத்துக் கொண்டவனாக, கையை உதறி மணி பார்த்துக் கொண்டு எழுந்தான். “நான் புறப்படுறேன். நல்லா யோசனை பண்ணி முடிவெடுங்க. குழந்தைங்க எங்கே? அவங்களுக்கு வாங்கிட்டு வந்தேன். கொடுக்க மறந்துட்டேன்” என்று பேசென்ட் பாக்லெட்டுக்குள் கை விட்டான்.

திர்மலா குரல் கொடுக்க, குழந்தைகள் ஓடி வந்து, முத்தம் விலையாக நிர்ணயிக்கப்பட்டதைக் கொடுத்து ஆளுக்கொரு லாலி பாப் வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

வாசலுக்கு வந்து, காரில் ஏறிக் கொண்டதும் குழந்தைகள், “மாமா, எங்களை ஒரு ரவுண்டு அடிங்க மாமா கார்” என்றன.

“மாமவருக்கு உடைமாச்சுப்பா, இன்னொரு தடவை உங்களை எல்லாம் கூட்டிக்கிட்டு வண்டலூர் ஐடி போவோம், ஒக்கே? குட்பை” என்று புக்கையையும், அவர்கள் முகத்தில் ஏமாற்றத்தையும் பரப்பி விட்டுப் போனான் சபாநாயகம்.

வீட்டுக்குள் வந்த குணசீலனுக்கு குழந்தைகள் சப்பிக் கொண்டிருந்த லாலிபாக்களைப் பிடுங்கி எறியலாம் போல இருந்தது.

“திருப்தியா இப்போ?” என்றான் நிர்மலாவைப் பார்த்து.

“என்ன?” என்றான் புரியாத மாதிரி.

“உங்கண்ணனை போஸ்ல கூப்புட்டு அட்வைஸ் பண்ணச் சொன்னியே... தலைமேல எடுத்துட்டு வந்து அட்வைஸ் மழை பொழிஞ்சுட்டிப் போனதில் சந்தோஷமாண்டு கேட்டேன். இங்க இருக்கிறவனுக்கு மண்ணைல எதுவுமே கிடையாதுன்னு நினைப்பு உங்கண்ணனுக்கு.”

“உங்ககிட்டநான் பேசற நியாயம் எடுபடுதா? அதையும், இதையும்

சொல்லி என்னை அடக்கிபிடிங்க. எனக்கு வேற பார் இருக்காங்க? எங்கப்பா எது சொன்னாலும் மரியாதை இருக்காது. அதனால்தான் அண்ணன்கிட்ட வந்து எடுத்துச் சொல்லுன்னு சொன்னேன்...”

“வந்து... இன்னையத் தேதிக்கு நமம் வீட்டு நிலைமை என்ன, பேங்க் பேலன்ஸ் என்னன்னு சப்ஜூடா தெரிஞ்சிட்டுப் போய்டான் தேவையா இது?”

“என்ன ஆயிடுச்சு இப்போ? என் அண்ணன்தானே? உதவி செய்யேன்னுதானே சொல்லா...”

“எதுடி உதவி? எங்கிட்ட சும்மாதான் பணம் கிட்டுக்கு, தர்றேன். வட்டி இல்லாம திருப்பிக் கொடுங்கன்னு சொன்னா அது உதவி. மூணு வட்டிக்கு ஏற்பாடு பண்ணறானாம். பிரிமசிசி நோட்டுக் கையெழுத்து மட்டும் போட்டாப் போதுமாம். அதை இவன் என்ன ஏற்பாடு பண்ணறது அந்த மாதிரி பாரட்டிங்க நூறு பேரை எனக்குத் தெரியும்.”

“அண்ணங்கிற முறையில் அட்வைஸ் பண்ணலாம். ஏற்பாடு பண்ணலாம். சொந்தப் பணத்தைத் தூக்கிக் கொடுப்பாங்களா? அவர் கிட்ட மட்டும் கொட்டிக் கிடக்குதா? கேட்டியங்கல்ல... ஸ்பைனாஸ்ல பணம் வாங்கிதான் கார் வாங்கினன்னு சொன்னாரில்ல?”

“எல்லாம் வுடான்ஸ், கார் வாங்கி ஆறு மாசமாச்சி. ஒரு மாசம்தான் ஆச்சின்னு சொந்த தங்கச்சிகிட்டியே புளுகறான். நீலாங்கரையில ரெண்டு கிரவுண்டு லேண்ட் வாங்கிப் போட்டுக்கான் தெரியுமா உனக்கு? உன்கிட்ட சொன்னானா?”

“இல்லையே, சரி, அப்படியே இருக்கட்டும்.. அவருக்கு சாமாந்த் தியம் இருக்கு, சம்பார்கிக்கிராரு. அதுக்காக உங்களுக்கு சும்மா தர முடியுமா? அவருக்குப் பள்ளைங்க இல்லையா? தங்கச்சிக்கு வந்தா, போனா செய்றது போதாதா?”

“அது என்ன சாமாந்த் தியம்னு எனக்கும் தெரியும்.., கம்பெனில, இவன் பொறுப்புல உள்ள சில கெமிக்கல் அபீட்டம்ஸ் ரகசியமா வெளி மார்க்கெட்டுக்கு வர்றதாச் சொன்னாங்க. ஒரு தடவை இவன் மேல என் கொடியரி நடந்து, மேல் ஆபிசர்களை செமத்தியா கவனிச்சு தப்பினான்னு சொல்லியிருக்கேன், ஞாபகயிருக்கா? இதுக்குப் மேர் சாமந்த் தியம் இல்லையடி திருட்டுத்தனம்! மாட்டிக்கிட்டா வேலையும் போகும். கம்பியம் என்னன்னும். தெரிஞ்சுக்கோ.”

“அப்படி இப்படி எங்கயும் நடக்கிறதானே? அப்படியே எல்லாரும் சத்தியசத்தனா நடந்துட்டு இருக்காங்களாக்கும்? உங்களுக்கு அந்த மாதிரி ஆபீஸ் அடையலைன்றதுக்காக ஏன் சம்பாதிக்கிறவங்களைப் பார்த்துப் பொருமறியங்க?”

“என் ஆபீஸ்ல அந்த மாதிரி வாய்ப்பு இருக்கா இல்லையான்னு உனக்குத் தெரியுமா? தப்பு செய்யணுமனு நினைச்சா எங்கயும் செய்யலாம். எப்படியும் செய்யலாம்.”

“அப்ப உங்களுக்கு சாமர்த்தியம் பத்தலைன்னு ஒத்துக்கங்க.”

“ச்சீ! வாயை மூடு! அடுத்தவன் பணத்தில் கை வைக்கிறதற்கு சாமர்த்தியம் வேண்டியதில்லை. நேர்மையையும் மனச்சாட்சியையும் புதைக்கத் துணிஞ்சிட்டாப் போதும். அவன் முதுகுல ஆயிரம் அழுக்கை வெச்சிட்டு வந்துட்டான் எனக்கு அட்வைஸ் சொல்றதுக்கு. அவனுக்கு நீ வக்காலத்து வாங்கறே. நான் வாழ்க்கையில் ஜெயிக்கலென்றான். எனக்கு புத்திசாலித்தனம் பத்தாதுன்றான். மரியாதை செட்டுக் கூடாதுன்ற காரணத்தால் வாயை அடக்கிட்டுப் போமா இருந்தேன். என்ன சொன்னே? தங்கச்சிக்கு வந்து, போனா செய்யறானா? இவனா? தங்கச்சி வீட்டுக்கு எத்தனை மாதம் கழிச்சி வந்திருக்கான்? குழந்தைங்களுக்கு ஒன்றையையணாவுக்கு லாலி பாப் வாங்கிட்டு வந்து கொடுத்ததைப் பார்த்தனே. அய்யா! நீ காக, பணம் எதுவும் கொடுக்க வேணாம்... குழந்தைங்க ஆசைப்பட்டு கேட்டாங்களே, அவங்களை கார்ல ஏத்தி ஒரு ரவுண்டு அடிச்சி இறக்கி விட்டுட்டுப் போனா எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டுருப்பாங்க அஞ்ச நிமிஷம் ஆகுமா? அதுக்கெல்லாம் மனசு வேணுமடி.”

“உங்களுக்கு எதையாச்சும் குத்திக் காட்டிக்கிட்டே இருக்கணும். மனசு இல்லாமத்தான் நான் சொன்னதும் உடனே புறப்பட்டு வந்தாரா?”

“ஆகா! அப்படியே பாசம் பொங்கி வந்துட்டானாக்கும்? மச்சனோட இன்னைய திதி நிலைமை என்னென்ன தெரிஞ்சிட்டுப் போலாம்னு வந்துட்டான்.”

“ஆமாம், இங்கே அப்படியே எண்ண முடியாம கட்டுக் கட்டா குவிஞ்சிக் கிடக்குது. கணக்குப் பார்க்க வந்தாரு. உங்க நிலைமை தெரிஞ்சிகிட்டு அவர் என்ன செய்வாரு?”

“சொல்லிக்குவான். அவன் பொண்டாட்டி கிட்ட, ‘பார்த்தியா, அவன் இப்படி இருக்கான். நான் உன்னை எப்படி வெச்சிக்கென் பார்த்தியா’ன்னு பீத்திக்குவான்.”

“அப்படி ஒண்ணும் பண்பாடு இல்லாதவர் இல்லை அவரு”

“வீடச்சே, குழந்தைங்க இருக்கிற இடமாச்சே, சாமி படமெல்லாம் மாட்டியிருக்கேன்னு பார்த்தான்? சாமிபிராணி போட்ட மாதிரி வீடு பூசா சிகரெட் புகையை நிரப்பிட்டுப் போறதுதான் பண்பாடா? நாம் ஃபிளாட் வாங்கறதும், வாங்க வேணாம்னு தீர்மானிக்கிறதும் நம்ம குடும்ப விஷயம். இதை எதுக்கு நீ அவன்கிட்ட கொண்டு போகணும். முதல்வ அதுக்கு பதில் சொல்லு.”

“ஏன், எங்க அண்ணன் நம்ப குடும்ப விஷயத்தைத் தெரிஞ்சி கிட்டா என்ன தப்பு? அவருக்கு உரிமை இல்லையா?”

“இருக்கு. அதே நிலைமை இருக்கில்லையா? நீலாங்க கரையில் அவன் லேண்ட் வாங்கினதை சொன்னா உன்கிட்ட? நான்

சொல்லித்தானே உனக்குத் தெரியும்? அதைக் கத்துக்கிறா இதைக் கத்துக்கறான்னு அவன் பொண்ணைப் பத்தி அட்டடிக்கிட்டானே, இந்த வருஷம் ஏழாவது ஃபெபிரலாயிட்டா, அது தெரியுமா உனக்கு? அதைச் சொன்னா? அவளோட என் ஆஃபீஸ் ஸ்டாப்ஸ் ஒருத்தரோட பொண்ணும் படிக்கிறா. அவதான் எனக்கு சொன்னா. உன் குடும்ப விஷயத்தில் தலைவிட உரிமை உள்ளவனுக்கு தன் குடும்ப விஷயத்தைச் சொல்றதற்கும் உரிமை இருக்கு இல்லை? சொன்னா?”

“வீக்கையை யாராச்சும் சொல்வாங்கனா?”

“அதான் என் கேள்வியும். நீ ஏன் மெனக்கெட்டு போன் பண்ணி நம்ம வீக்கைச் சொன்னே?”

“இது வீக்கெனா?”

“பின்ன இல்லையா? பணம் குறையறதால் ஃபிளாட் வாங்காம இருக்கிறது நம்ம வீக்கையில்கல் வீக்கெனா இல்லையா?”

“இல்லைங்க. இது வீண் பிடிவாதம்.”

“சரி. பொண்ணு ஃபெபிரலானது வீக்கெனல். சொல்ல வேணாம். நீலாங்கரையில் லேண்ட் வாங்கினது வீக்கெனா? ப்ளஸ் பாய்ண்ட் தானே? அதைச் சொல்றதுக்கென்ன?”

“மெதுவா இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் சொல்ல நினைச்சிருக்கலாம். நாம் ஃபிளாட் வாங்கக்ஷைப்பறட்டோ அவர் லேண்ட் வாங்கினதைச் சொன்னா பீத்திகிறது மாதிரி இருக்கும். நம்ம மனசு கஷிப்பட்டுமனு நினைச்சிருக்கலாம்.”

“அட அட அட அவ்வளவு சைகலாஜிக்குலா யோசிக்கிறவனா உன் அண்ணன்? அப்படி யோசிக்கறவன் நம்ம கிட்ட கா இல்லையே, கார் எடுத்துட்டுப் போனா மனசு கஷிப்பட்டுமென்றும் யோசிச்ச ஆட்டோ வந்திருக்கணும். அசடு! அது இல்லைடி காரணம்! நாம் கண்ணு வெச்சிக்க கூடாது. உதவி கேட்டு வந்து திண்ணுக் கூடாது. அதுதான் சொல்லலை.”

“இப்ப எல்லாம் ஒண்ணு ஒண்ணுக்கும் அர்த்தம் கற்பிக்கிறதற்கு உங்களால்தான் முடியும். நம்ம குழந்தைங்க எதாச்சும் கத்துக்கறாங்களா அண்ணன் கேட்ப்ப எனக்கு அவமானமா இருந்திச்சி. பான்ஸ்ல நோத்து விடுங்கன்னேன். பட்டு கிளாஸ் நோத்து விடுங்கன்னேன். ஏதாச்சும் நடந்துச்சா?”

“அது வேற கான்செப்ட். அர்த்தமில்லாம் பேசாதே. குழந்தைங்கனோட வளர்ச்சிக்காக செலவு பண்ணறதுக்கு என்னைக்குமே நான் தயங்கினதே இல்லை. ஆகு உன்னோட இன்டர்வென்ட் எல்லாத் தையும் குழந்தைங்க மேல திணிக்கிறதை நான் அலோ பண்ண முடியாது. உனக்கு பான்ஸ் பிடிக்கும்னத் கத்துக்கோ. குழந்தையை”

தங்கச்சிக்கு வந்து... பார்த்தான்...

போட்டு ஏன் தொண்ப்பறே! பாட்டு கத்துக்க, பாள்ஸ் கத்துக்கடினனு நீ ஆயிரம் தடவையாவது வித்தாக்கிட்ட சொல்லி யிருப்பே! ஒரு தடவையாவது கத்துக்கறேன்னு அவ சொல்லி ருக்காளா? பொறுமையா உக்கார வெச்சி அவளோட பேசிப் பார்த்திருக்கியா? அவளுக்கு அதில் எல்லாம் இன்ட ரெஸ்ட் இல்லை. அவ மைண்டு கம்ப்யூட்டர்ஸ் இருக்கு. அடுத்த வருஷத்திலோந்து சேர்த்து விட்ட போறேன். அதே மாதிரி அருணாக்குப் பெயிண்டிங்ஸ் இன்ட ரெஸ்ட். அதுக்கு உண்டான வாட்டர் கலாஸ், ஸ்கெட்சஸ், பிரஷ் எல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கோனா இல்லையா? பிள்ளைங்களை அவங்க போக்குக்கு விடணும். வெளியே சொல்லிக்கிறதுக்காக அவங்க மேல அவங்களுக்குப் பிடிக்காத விஷயங்களைத் திணிக்கக் கூடாது.”

“டான்ஸ், பாட்டுன்னா மாசா மாசம் பணம் கட்டணும். ஸ்கெட்ச் பேணா பெரிய யானை விலை பாருங்க...”

“ஏண்டி, பொறுமையா எடுத்துச் சொல்றேன். என்னை மட்டும் தட்டிக்கிட்டே இருக்கியே... என்னதான் நினைச்சிட்டிருக்கே உன் மனசல? கொஞ்சமாச்சும் புரிஞ்சுக்க முயற்சி பண்ணுடி. ஒரு மனுஷன் இவ்வளவு சொல்றானே, நல்லதக்குத் தானே இருக்கும்னு கொஞ்சம் யோசியேன். நீ பிடிச்ச பிடிவாதத்திலயே ஏன் நிக்கிறே? நினைச்சதை எப்படியாவது சாதிச்சிட்டணும்னு ஏன் துடிக்கிறே? பதிலுக்கு பதில் பேசி தூண்டி விடறதை நிறுத்தி, சொல்றதை மனசில் வாங்கிட்டு அமைதியா உக்காந்து யோசிச்சுப் பாரு...”

“உக்காந்து யோசிச்சுப் பாரக்கறதுக்கு என்ன பெரிசா தத்துவமா சொலறிங்க?”

“பாரு! மறுபடியும்! உன்னைச் சொல்லிப் பிரயோஜனமில்லை. உங்கப்பாவைச் சொல்லணும். கொஞ்சம் படிக்க வெச்சிருந்தா இப்படி முறுக்கிக்கிட்டு நிக்க மாட்டே!”

“நான் படிக்காதவதான். பத்தாவதோட நிறுத்தினவதான். தெரிஞ்சிதானே கட்டிக்கிட்டிங்க? டிகிரி படிச்சிருக்கானனு ஏதாச்சும் பொய் சொல்லிக் கட்டி வெச்சாங்கனா? படிச்ச பொண்ணுதான் பொண்டாட்டியா வரணுமன்னா அப்பவே வேணாமனு சொல்லிருக்க வேண்டியது தானே? பதினாலு வருஷம் குடித்தனம் நடத்திட்டு இரண்டு புள்ளையும் வெத்துட்ட... இப்பதான் தெரியுதா நான் படிக்காதவன்னு?”

“ஆய்யோ! இப்ப என்ன சொல்லிட்டேன் நான்? பொறுமையா இரு...”

“என்ன பொறுமையா இருக்கறது? கல்யாணமான பதுகல் காம ராஜ், கருணாநிதி, எம்.ஜி.ஆர். எல்லாம் காலேஜலயா படிச்சாங்கன்னு பேசின அதே வாய்தான் இன்னனைக்கு படிக்காத ஜென்மம் நீன்னு குத்திக் காட்டுது.”

நெற்றியில் கை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து விட்டான் குணசீலன்.

“போதும்மா. என்னால முடியலை. ஒண்ணு நீ பேசாம இருக்கணும். இல்லைன்னா நாளைவது பேசாம இருக்கணும். இத்தோட விட்டுடு. மேல நான் எதுவும் பேசலை. ஆபீஸ்லோந்து ஏண்டா வீட்டுக்கு வாரோமனு தோணுது. ச்சே!”

“அப்படி நொந்துக்கற அளவுக்கு என்ன பண்ணிட்டாங்க இங்கே?”

“விட்டுடுன்னு சொன்னேன்...” என்று கத்தி விட்டுப் படுக்கையறைக்குள் சென்று படரென்று கதவைச் சார்த்திக் கொண்டான் குணசீலன்.

ஸ்கூட்டரை வீட்டுவாசலில் நிறுத்திய போது, வாசலில் பதட்டமாக நின்று கொண்டிருந்த திரிமலாவைப் பார்த்தான் குணசீலன்.

“என்ன?” என்றான்.

“குழந்தைங்க இன்னும் ஸ்கூல்லோந்து வரலைங்க.”

மணி பார்த்தான். 5.45.

நான்கு மணிக்கு பள்ளி விட்டு விடுவார்கள். அருகிலேயே பஸ் ஸ்டாப். இரண்டு நிமிடத்திற்கு ஒரு பஸ் இருக்கிறது. தெருவில் இரண்டே ஸ்டாப்பிற்குள். எப்படியும் நாலரைக்குள் வந்து விடுவார்கள்.

“ஏதாச்சும் ஸ்கூல் ஓய்வுஷன் இருக்கிறதாச் சொன்னாளா?”

“இல்லையேங்க.”

“சரி, பதறாம உள்ளே போய் இரு. நான் பள்ளிக்கூடம் போய்ப் பார்த்துட்டு வர்றேன்.”

“நானும் வர்றேங்க.”

“அதுக்குள்ளே அவங்க வந்துட்டாங்கன்னா நம்மைத் தேடிக்காத்திட்டிருக்கணும். நீ இரு, வந்துட்டேன்”

குணசீலன் ஸ்கூட்டரை திசை திருப்பினான். லேசான பதட்டத்தோடு அவர்கள் படிக்கும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்தான்.

ஸ்கூல் வாசலில் ஒரு சைக்கிள்கூட இல்லை. யாரும் இல்லை. வாட்ச்மேன் இருந்தான். விசாரித்தான்.

“எல்லாம் பிள்ளைங்களும் ஸ்கூல் விட்டதுமே போய்டுச்சே. டீச்சர்ஸ் கூடப் போய்ட்டாங்க. உள்ள யாருமே இல்லை.”

“எதுக்கு உள்ளேப் போய் ஒரு ரவுண்டு பார்த்துட்டு வர்றேன்.”

“சரி, போய்ட்டு வாங்க.”

குணசீலன், அருண், வித்யா இரண்டு பேரின் வகுப்புகளுக்கும் சென்று பார்த்தான். வகுப்பறைகள் யாவும் பூட்டப்பட்டிருந்தன. காலியான வராந்தாக்கள், திறந்த ஜன்னல்கள் வழியாக - அவன் நடக்க நடக்க தெரிந்து மறையும் டெஸ்க்குகள், பெஞ்சுகள். அவர்களைக் காணோம்.

படிகள் இறங்கி வாசலுக்குத் திரும்பும்போது அருகில் இருந்த சிறிய பூந்தோட்டத்திற்குள்ளிருந்து சன்னமாகக் குரல்கள் வந்தன.

உள்ளே நடந்தான். இது அருண் குரல் மாதிரி இல்லை? இது வித்யா குரல் மாதிரி இல்லை? சமீபித்தான். இவனுக்கு முத்து காட்டியபடி புல்வெளியில் அமர்ந்திருந்த அவர்கள் இருவரும் பேசிக் கொள்வதை தள்ளி நின்று கவனித்தான்.

"தேடுவாங்க வித்யா"

"போ! எனக்கு வீட்டுக்குப் போகப் பிடிக்கலை."

"எனக்கும் தான் பிடிக்கலை. வேற என்ன பண்ணுது? ஒரு அப்பா, அம்மாதானே இருக்காங்க. ஒரு வீடு தானே இருக்கு!"

"மனசு திக்குதிக்குள்ளே இருக்கு அருண்"

"எனக்கும் கஷ்டமாத்தான் இருக்கு"

"ஏன் எப்பப் பார்த்தாலும் அம்மாவும், அப்பாவும் இப்படி சண்ணை போட்டுக்கறாங்க?"

"தெரியலையே, நாம எதுவுமே பேச முடிய மாட்டேங்குது"

"ஆமாம், நேத்து இங்கே ஒரு பட்டாபிளை பிடிச்சமே, அதைப் பத்தி டாடிக்கிட்ட சொல்ல நினைச்சேன். கோபமா இருந்தாரா, சொல்லலை."

"பென்சில் சீவிக்க கொடுன்னு கேட்டாக்கூட அம்மா திட்டறாங்க அருண்"

"நீ சின்னப் பொண்ணு. உன்னைத் திட்டறாங்க. அன்னைக்கு என்னை எப்படி அடிச்சாங்க! நீ தான் பார்த்தியே..."

"ஏன் இப்படி அடிக்கிறாங்க?"

"அம்மாவுக்கு கோபம்"

"யார் மேல?"

"அப்பா மேல"

"ஏன்?"

"தெரியலை. எப்பப் பார்த்தாலும் அப்பாக்கூட சண்டை போடறாங்க."

"அப்பா பாவம் இல்லோ?"

"ஆமாம், அவர் தானே கஷ்டப்பட்டு ஆபீசுக்குப் போய் ரூபா எல்லாம் கொண்டாறாரா. அவர் கிட்ட சண்டை போடலாமா?"

"சரி அப்பாக்கிட்ட கோபம்மா நம்மை ஏன் திட்டணும். அடிக்கணும்?"

"அப்பாவை அடிக்க முடியாதே!"

"ஏன்?"

"தாலி கட்டிடுங்காரே! புருஷனை யாராச்சும் அடிப்பாங்களா?"

"அப்பாக்கும் கோபம் வருது இப்ப"

"ஆனாலும் நம்மை அடிக்கிறதே இல்லை"

"ஏன், சொல்லு..."

"அம்மா வேற அடிக்கிறாங்களே, நாம வேற எதுக்கு அடிக்கணும் பாலம்னு அடிக்கிறதில்லை."

"இப்பல்லாம் அப்பாக்கும் ரொம்ப கோபம் வருது."

"அப்படின்னா அவரும் இனிமே அடிப்பாரா?"

குணசீலனுக்குக் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் சொட்டியது. உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு பொங்கின உணர்ச்சிகளை சிரமப்பட்டு கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு மேற்கொண்டு கவனித்தான்.

"தெரியலை,"

"இப்ப என்ன செய்யலாம் அருண்?"

"எங்கயாவது போய்டலாமா?"

"எங்க?"

"அதான் தெரியலை."

"அருண். பசிக்குதா."

"எனக்குக்கூட பசிக்குது."

"பேசாம வீட்டுக்குப் போய்டலாமா?"

"சரி, போய்டலாம்."

இருவரும் எழுந்து அருகில் இருந்த ஸ்கூல் பேசுகளை கைகள் நுழைத்து முருகில் மாட்டிக் கொண்டு திரும்பி... எதிரே நின்று குணசீலனைப் பார்த்தார்கள்.

"ஆஃ! அப்பா!" என்றான் வித்யா.

"ஸ்கூல் விட்டு எவ்வளவு நேரமாச்சு? இங்க என்ன பண்ணிட்டுருக்கிங்க ரெண்டு பேரும்?" என்றான் இயல்பான குரலை வரவழைத்துக் கொண்ட குணசீலன்.

"ஸாமிப்பா, விளையாடிட்டிருந்தோம்" என்றான் அருண்.

இந்த வயதிலேயே பெயர், களளத்தனம் எல்லாம் வந்து விட்டன. கற்றுக் கொடுத்தது பள்ளிக்கூடமா இல்லை வீடா? நிச்சயமாக வீடு தான்.

"சரி, பரவால்லை. இனிமே இந்த மாதிரி விளையாடிட்டு லேட்டா வந்தானா காலைலையே சொல்லிட்டு வந்துட்டணும். என்ன? பாடியும் மம்மியும் காணமேன்னு கவலைப்படுவோமில்லா?"

இருவரும் சோஸலாகத் தலையணைத்தார்கள்.

இவர்கள் பேசிக் கொண்டதைப் பற்றி விசரிக்கவே கூடாது தெரிந்து விட்டதே என்று அநாவசியத்திற்கு அவர்கள் மனதில் ஒரு காமப்ளெக்ஸ் வந்து உட்காரும். வேண்டாம், இவர்கள் மனதில் பதிந்து போன எண்ணத்தை மாற்ற வேண்டும். அது நடவடிக்கைகளால் மட்டுமே சாத்தியம்.

ஒரு அமைதியான சூழ்நிலையையும் மனநிலையையும் நிர்மலா விடும் உருவாக்கிப் பிறகு மனம் விட்டு இதுபற்றிப் பேச வேண்டும்.

ஸ்கூட்டரில் இரண்டு பேரையும் வைத்துக் கொண்டு ஒட்டிய போது குணசீலன் கேட்டான். "விட்டுக்குப் போய் டிரெஸ் மாத்திட்டு எல்லாரும் பீச்சுக்குப் போலாமா?"

"ஹை பீ!" என்றான் வித்பா.

"போலாம்ப்பா, பீரீஸ்..பீரீஸ்..." என்றான் அருண்.

விட்டு வாசலில் வண்டியை நிறுத்தியதும் உள்ளிருந்து பதுட்ட மாக வந்த நிர்மலா குழந்தைகளைப் பார்த்து "என்ன பண்ணி டிரெஸ் பீச்சுல?" என்று கத்தினாள்.

"கத்தாதே நிர்மலா. உள்ள போய் பேசலாம். கார்ன்ல கொஞ்ச நேரம் விளையாடிட்டுப் புறப்படலாமனு போயிருக்கங்க. நேரம் போனதே தெரியலை. நான் அட்வைஸ் பண்ணிட்டேன்."

"சனியன்களே! பதற வைச்சிட்டிங்களே! ஸ்கூல் விட்டதும் நேரா வந்ததை விட்டுட்டு அங்க என்ன விளையாட்டு? உங்க ரெண்டு பேருக்கும் ரொம்பத் தான் திமிர் ஏறிப்போச்சு. உள்ளே வாங்க சொல்றேன்."

"நிர்மலா, நான் சொல்லிட்டேன்னு சொல்றன்ன, விட்டுடேன்." என்றபடி அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தான்.

"என்னத்தைச் சொன்னாய்? ரெண்டு வைக்கணுங்க முதலில்! சொல்லு பேச்சை எதையும் கேக்கறதில்லை. அழிச்சாட்டியமான பிடிவாதம்! முறைக்கிறதைப் பாருங்க!"

"சரி! விட்டுடு!"

"என்ன விடறது? காணமேன்னு என் மனசு திக்கு திக்குன்ன அடிச்சிக்கிட்டது எனக்குத் தானே தெரியுமா! ஒரு ஒழுங்குமுறை வேணாம்? எத்தனை தடவை சொன்னாலும் மறவே மாட்டேய் கறாங்க!"

"நிர்மலா, அதான் கூட்டிட்டு வந்தாச்சில! அவங்களுக்கு டிரெஸ் மாத்தி டிபன் எதாச்சும் கொடு. பசிக்கும்."

"எப்படியோ போறங்க விடுங்க"

"நிர்மலா! இது அதிகம்! என்ன ஆயிரஞ்சின்னு இவ்வளவு குதிக்கிறே? அவங்க வயசு என்ன? உன் வயசு என்ன? குழந்தைங்களா

எப்படி இருப்பாங்க? உன் அளவுக்கு மெச்சூரிட்டி அவங்களுக்கு இருந்தா அவங்க குழந்தைங்க கிடையாது! பிடிவாதமும், அலட்சியமும் வளர்ந்தவங்களுக்கே இருக்கிறதுப் குழந்தைங்களுக்கே இருக்காது? எல்லாம் நம்ம வீட்ல பார்த்துதானே கத்துக்கறாங்க? பக்கத்து வீட்லோந்தா கத்துக்கறாங்க?"

"இப்ப ரொம்ப சந்தோஷமா உங்களுக்கு? குழந்தைங்களுக்கு முன்னடி இப்படி திட்டினா என்னை எப்படி மதிப்பாங்க அவங்க? என் வார்த்தையை எப்படி எடுத்துப்பாங்க?"

"மதிப்பும மரியாதையும் உருவாக்கி வர்றதில்லை. நம்ம நடவடிக்கைகளைப் பார்த்து தானா உருவாகணும். அது உருவாகற மாதிரி நடந்துக்கணும். கார்ல முன் சக்கரம் வளைஞ்சு ஓடினா, பின் சக்கரமும் வளைஞ்சிதான் ஓடும். சும்மா கத்தறதில் பிரயோஜனமில்லை. அவங்களுக்கு டிரெஸ் மாத்தி விடு. நீயும் மாத்திக்கோ. எல்லாரும் பீச்சுக்குப் போய்ட்டு வரலாம்."

நிர்மலா பதில் எதுவும் போசமல் குணசீலனைப் பார்த்து ஒரு முறைப்பு முறைத்து விட்டு நேராக அறைக்குள் சென்று கடிகூலில் குப்புறப்படுத்துக் கொண்டாள்.

"ஏய்! இப்ப குழந்தைகளுக்கு டிபன் கொடுக்கப் போறியா இல்லையா?" குரலுயர்த்திக் கத்தினாள் குணசீலன்.

அவளிடமிருந்து எந்த பதிலும் இல்லை.

தன் நெற்றியில் பரிசீலனையு் அடித்துக் கொண்டான்.

"உள்ளைக் கலயானம் பண்ணிக்கிட்டேன் பாரு. அன்னையிலேந்து என் நிம்மதி எல்லாம் போயிருச்சிட!" என்றவன் திரும்பிக் குழந்தைகளைப் பார்த்தான். "நீங்க வாங்க நான் டிரெஸ் மாத்தி விடறேன். டிபன் தரறேன். நம்ம பீச்சுக்குப் போலாம்."

அவர்களின் டைட்டேட், பெய்ட்டுகள், ஷிக்களைக் கழற்றிப் பள்ளியூனிஃபார்ம் கழற்றி, பாத்ரூம் அழைத்துச் சென்று கை, கால்கள், முகம் கழுவிவிட்டு அவர்களுக்கு அப்பிள் நறுக்கிக் கொடுத்து, பீச்சுக்கெட்ஸ் கொடுத்து, காம்பளாள் கொடுத்து, வேறு உடை அணிவித்து, தலைசீவி பவுடர் அடித்து, பொட்டு ஒட்டி புறப்படும் வரை நிர்மலா கட்டிலை விட்டு அசையவே இல்லை.

வாசல்கூலில் நின்று குணசீலன், "ஏய்! கதவைத் தாழப்பாள் போட்டுக்கிட்டுப் போய் ரெஸ்ட் எடு! எவ்வளவு பூத்து எல்லாத் தையும் அள்ளிக்கிட்டு போனாலும் தெரியாது!" என்றுவிட்டு ஸ்கூட்டரை ஸ்டாட் செய்தான்.

ஸ்கூட்டரில் செல்லும்போது அருண், "ஸாரிப்பா" என்றான்.

"எண்டா?"

"எங்களால்தானே உங்களுக்குள்ளே சண்டை?"

“இல்லைடா கண்ணா, இந்த பிரச்சனை இல்லைன்னா வேற எதையாச்சும் எடுத்துக்குவா உங்கம்மா.”

“அம்மா ஏம்பா கம்மா உங்ககூட சண்டை போடறாங்க?”

“தெரியலையா..”

“அம்மா முந்தி எல்லாம் சிரிச்ச சிரிச்ச எல்லாம் கிட்டயும் பேசுவாங்க. இப்ப சிடுசிடுன்னே இருக்காங்க. ஏன்பா?”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை. மறுபடி சிரிக்க வைச்சிடலாம், இதை எல்லாம் நீங்க நினைக்க வேணாம். என்ன?”

தன் குழந்தையே இப்படி கவலையோடு விசாரிக்கிற அளவுக்குச் சூழ்நிலை இருப்பதை நினைத்து எரிச்சலாக வந்தது குணசீலனுக்கு. கவலையாகவும் இருந்தது.

கூடற்கரையில் விளையாடிய களைப் பில், திரும்பி, தொறுக்குத் தீனிகள் நிறைய சாப்பிட்டதால் சாப்பாடு எதுவும் வேண்டாம் என்று சொல்லி, ஆளாக்கொரு வாழைப் பழம் மட்டும் சாப்பிட்டு விட்டு படுத்து குழந்தைகள் உடனே உறங்கிப் போனார்கள்.

டி.வி. பார்த்துக் கொண்டிருந்த குணசீலனிடம் வந்து, “தோசை மாவும் இருக்கு, சப்பாத்திமாவும் இருக்கு. எது வேணும்?” என்றான் நிரமலா தரையார்த்தபடி.

“நீ சாப்பிட்டு. எனக்குப் பசிக்கலை. நானும் ரெண்டு பழம் மட்டும் சாப்பிட்டுட்டு படுக்கப் போறேன்.”

“ரெண்டு ரெண்டு சப்பாத்தி மட்டும் சாப்பிட்டுப் படுங்க. உங்களுக்குப் பசிக்குமே தெரியும். நடுராத்திரி பசிக்குதுன்னு எத்திரிச்சி ஃபிரிட்ஜை என்ன இருக்குன்னு பாரப்பிங்க. இங்கேயே எடுத்துட்டு வரேன்.” என்று சொல்லிவிட்டு அவன் பதிலுக்காகக் காத்திருக்காமல் சமையலறைக்குச் சென்று கியாஸ் அடுப்பைப் பற்ற வைத்தான்.

நிரமலா சற்று நாள்மலைய மனநிலையில் இருப்பது போலத் தெரிந்ததால் மறுபடி மறுத்துப் பேசி ஒரு வாக்குவாதத்தைத் துவக்க விரும்பவில்லாமல் அமைதியாக இருந்தான் குணசீலன்.

தட்டில் இரண்டு சப்பாத்தியும், நறுக்கின வெங்காயமும் ஊறுகளையும் வைத்து எடுத்து வந்து கொடுத்தான்.

“அடுப்பை அணைச்சிட்டு வா. எனக்கு இந்த ரெண்டு சப்பாத்தி போதும். நீ சாப்படியா?”

“ம்” என்றான்.

“நிலுமா சாப்படியா?”

“சாட்டேங்க” என்று சென்று அடுப்பை அணைத்துவிட்டு திரும்பும்போது அவன் டி.வி.யை அணைத்துவிட்டு வந்து குழந்தைகளை ஒருமுறை எட்டிப் பார்த்துவிட்டு அம்ந்தான்.

டம்ளரில் தண்ணீர் வைத்த அவளை, “இப்படி உக்காரு நிரமலா” என்று சோபாவில் தன்னருகே இடம் காட்டினான். அமர்ந்தான்.

“கொஞ்சம் பதட்டப்படாம, அமைதியா சில விஷயங்களை உங்கிட்ட பேசணும்னு அசைப்பறேன் நிரமலா. குற்றம் சாட்டறதா எடுத்தே வேணாம். நமது குடும்ப நன்மைக்காக சொல்றதா எடுத்தேக்கணும். உன் மனசில் என்ன இருக்கோ அதை வெளிப்படையா சொல்லு.”

நிரமலா அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

“ஏன் நிரமலா எப்பவும் சிடுசிடுன்னு இருக்கே? ஒரு சண்டைக்குத் தயாரா இருக்கே. ஏன் இப்படி?”

“நான் மட்டும் தான் அப்படி இருக்கேனா? நீங்க எதுவுமே சொல்ல தில்லையா?”

“நானும் சொல்றேன். இல்லைங்கல. நீ நடந்துக்கற விதத்தில் பேசற பேச்சுல தான்டப்பட்டு பதிலுக்குக் கத்த வேண்டியதாய்ந்து. அடக்கிக்கணும், எதுவும் சொல்லக் கூடாதுன்னு பார்த்தாலும் முடியாமத்தான் போய்ந்து. நான் ஒத்துக்கறேன். இன்னிக்கு ஸ்கூல் லோந்து பசியோட வந்த குழந்தைகளுக்கு டிபன் கொண்டு சொன்னா, விரட்டுன்னு போய் உட்கூல்ல படுத்திட்டியே... இதைப் பத்தி மட்டும் யோசிக்கப் பாரு நான் திட்டினதுக்கு எதிர்ப்பு காட்டறதுக்காக அப்படி செஞ்சே! அதே சமயம் நீ அப்படி செஞ்சது குழந்தைங்க மனசுல எப்படியும் போய் பதியும்து யோசிச்சிருக்கியா?”

நிரமலா பதில் பேசாமல் இருந்தான்.

“அவங்க மனசுல உன்னைப்பத்தி மோசமா பதிவாகிட்டு இருக்கு நிரமலா. ஒரு வெறுப்பு வளர்ந்துகிட்டு இருக்கு. ஸ்கூல்ல அவங்க காட்டில் விளையாடினது சொன்னது பொய். நான் போய்ப் பார்த்துப் போ ரெண்டும சீரியஸா நமது குடும்பத்தைப் பத்தி டிஸ்கஸ் பண்ணிட்டிருக்கு. அவங்க பேசினதை எல்லாம் நீ கேட்கக்கணும். மடார், மடாரனு அறையற மாதிரி இருந்திச்ச நிரமலா.”

“அப்படி என்ன பேசினாய்?”

குணசீலன் அவர்கள் பேசினதை அப்படியே சொன்னான்.

“ரெண்டுக்கும் பொளோனு வெச்சு இழுத்திட்டிட்டு வர்றதை விட்டுட்டு, ஏன் எதுவுமே கேட்டுக்கலைன்னு சொல்றியங்க? இந்த வயசுல இந்தப் பேச்சு தேவையா இதுங்களுக்கு? பெரியவங்களை விமரிசிக்கிற அளவு பத்தி தெளிஞ்சிருச்சா? ரெண்டு அடி வச்சா தானே இந்த மாதிரி எல்லாம் பேசக்கூடாதுன்னு அவங்களுக்குப் புரியும்?”

என்றாள் லேசான கோபத்தோடு.

“தப்பு நிர்மலா, அடிச்சா இனிமே இப்படிப் பேசாம வேணும்னா இருப்பாங்க. மனசுக்குள்ளே நினைக்காம இருப்பாங்களா? அதுக்கு நீ தனடை உத்தரவு போட முடியுமா?”

“நினைக்கிறதற்கெல்லாம் நாம என்ன பண்ண முடியும்?”

“என்ன நிர்மலா, இப்படி பேசறே? நம்மைப் பத்தி ஒரு தப்பான இமேஜு குழந்தைங்க மனசை உருவாகறது சரியா? அப்படியே இதை விட்டுட முடியுமா?”

“அதுக்கு என்ன செய்யச் சொல்றிங்க? குளிப்பாட்டறது, சாப்பாடு போடறது, ஸ்கூலுக்கு ரெடி பண்ணி அனுப்பறது, பாடம் சொல்லித் தர்றது எல்லாம் அம்மா! ஆனா அந்த அம்மா மேல வெறுப்பு வருதுன்னா இனிமே அதை எல்லாம் நீங்களே வேணும்னா பார்த்துக்கங்க. என்னதான் அவாங்களுக்குப் பிடிக்கலைன் றிங்களே...” என்றாள் உஷ்ணமாக நிர்மலா.

“அவசரப்படறே நிர்மலா. எப்பவுமே என்ன சொல்ல வர்றேன்னு புரிஞ்சுக்காமயே நீ பபடன்னு பேசிட்றே. இதான் உன்னோட பெரிய கஷ்டம். அமைதியாக பேசிட்டிருக்கிறப் பதில்னு ஏன் இப்படி எமோஷனலாகறே?”

“நான் படிக்காதவதானே? மராமண்டைதானே? எனக்கு என்ன புரியும்?”

“உடனே இப்படி கயிறுக்கமா ஏதாச்சும் சொல்லி மெற்கொண்டு என்னைப் பேசவே விட மாட்டேங்கறே. ஏன் எப்பவும் கோபமாவே இருக்கே? அமைதியா மனம் விட்டுப் பேசலாமனு தானே பேச ஆரம்பிச்சோம். அதுக்கு எங்கே நீ இடம் தா்றே?”

“சரி, என்ன சொல்லுமோ சொல்லுங்க. எனக்குத் தூக்கம் வருது.”

“இந்தப் பிரச்சினை பத்தி பேசித் தீர்க்கணும்னு உனக்குத் தோணலையா?”

“அதான் சொல்லுங்க. கேட்டுக்கறேன்னு சொல்றேன...”

“இல்லை நிர்மலா, நீ கேட்டுக்கற மூடலயே இல்லை. திடீர்னு டென்ஷனாகி உணர்ச்சிப் பிழம்பா நிச்சிக்றே. சரி, நான் சொல்ல நினைச்சதை சொல்லிடறேன். இங்க பாரு, இப்ப நமக்கு எந்தக் குறைச்சலும் இல்லை. நல்ல சம்பளம். ஓரளவுக்கு நல்ல வீடு. மணியா ரெண்டு குழந்தைங்க. நோய், நொடி இல்லாம ஆரோக்கிய மான வாழ்க்கை. சொந்த வீடு வாங்கித்தான் நிம்மதியா இருக்கணும்னு இல்லைம்மா, காரு வாங்கினாத்தான் சந்தோஷமா இருக்க முடியுமனு இல்லை. ஏக்கத்தோடவும் ஏமாற்றத்தோடவும் ஒவ்வொரு நிமிஷத் தையும் நசுத்திண இப்படித்தான் டென்ஷனா இருக்கும்.

உன் டென்ஷன் என்னையும் தொத்திக்குது. குரல் உயர்த்திக் கூப்ப போத நான் இப்பல்லாம் மாறிப்போய் உனக்கு சமமா கத்தறேன், என்

ஈனோ தொடப்படறப்போ என்னால கத்தாம இருக்க முடியலை. நாம் ரெண்டு பேரும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் கத்திக்கறது சூழ்நிலையைக் கெடுக்குது. குழந்தைங்க மனநிலையைப் பாதிக்குது. இத்தனை வருஷமாகியும் இன்னும் என்னை நீ சரியாப் புரிஞ்சுக்காம இருக்கிறது கெவலமான விஷயம். குழாயடிச் சண்டையை இனிமே நம்ம வீட்டுக்குள்ளே நடத்த வேணாம். நீயோ, நானோ ஒரு முடிவு ஒரு விஷயத்தில் எடுத்துட்டா. அது நியாய மானதா இருந்தா, அடுத்தவங்க அதை நோண்டாம விட்டுடலாம். அப்படி குடும்ப விஷயம் எதுவும் பேசியே ஆக்ஷணம் குழந்தைங்க இல்லாத சமயத்தில் பேசிக்கலாம். அவங்க பாவவழியை நாம சண்டை போட்டுக்கிறது எனக்கு அவமானமா இருக்கு நிர்மலா.”

அவள் அமைதியாக இருந்தாள்.

உணர்ந்து சில வார்த்தைகள் பேசுவாள் என்று அவள் காத்திருக்க... அவள் எழுந்தபடி, “அவ்வளவுதானே? நான் தூங்கப் போலாமா?” என்றாள். போய்விட்டாள்.

வெறுத்துப்போய் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தாள் குணசீலன்.

குணசீலனுக்கு அலுவலகத்திற்கு போன வந்தது.

பக்கத்து வீட்டிலிருந்து நிர்மலா பேசினாள்.

“என்ன நிர்மலா?”

“பெங்களூர் இருந்தாரே என்னோட ராஜமாணிக்கம் சித்தப்பா...”

“ஆமாம், சொல்லு.”

“அவர் நேத்து ராத்திரி இறந்திருக்காரு. பாடியை மெட்ராஸ் கொண்டாந்திருக்காங்க. நாம போகணுங்க. பனிரெண்டு மணிக் கெல்லாம் எடுத்துடறாங்களாம்.”

“சரி, நீ ரொடியா இரு, நான் பாய்ஷன் போட்டுட்டு வர்றேன்.”

“வார்ப்ப ஒரு மரலை வாங்கிட்டு வந்துடுங்க.”

“சரி, என்ன ஆச்சாம்? ஹார்ட் அட்டாக்கா?”

“இல்லைங்க. விஷம் சாப்பிட்டாராம்.”

“என்ன சொல்றே நீ? பங்களா, தோட்டம், காருன்னு செழிப்பா இருந்த அவருக்கு தற்கொலை பண்ணிக்கிற அளவுக்கு என்ன பிரச்சனை?”

“புதுசா ஏதோ தொழில் ஆரம்பிச்சாராம். அதில் ஏகப்பட்ட நஷ்ட மாம். சொத்தெல்லாம் அடமானத்தில் இருந்ததாம். வட்டி ஏறி எதுவும்

பண்ணி முடியாம எல்லாரையும் கூட்டி வெச்சு சொத்தெல்லாம் கணக்குப் போட்டு ரூபாய்க்கு நாப்பது பைசான்னு செட்டில் பண்ணினாராம். இப்படி திருதிப்புன்னு நொடிச்சிப் போனதில் மனசு ஒடிஞ்சிட்டாராம். நூறு பேருக்கு சம்பளம் கொடுத்த அவர் ஒரு காண்டன்ஸ் கணக்கெழுதற நிலைமைக்கு வந்துட்டாராம். திடீர்னு நேத்து விஷத்தைக் குடிச்சிட்டாரு.”

“உங்க சித்தப்பாஸைப் பத்தி எவ்வளவு பெருமையா பேசிட்டிருப் போம் நாம்? நாம ஒரு தடவை அவர் வீட்டுக்குப் போனப் வெள்ளித் தட்டுல டிபன் வெச்சி வெள்ளி டம்ளர்ல தண்ணி கொடுத்தாங்க ரூபாய்க் இருக்கா? பாரு! யாருக்கு எப்படி நிலைமை மாறுது பாரு!”

“ஒரு வருஷமாவே அந்த சித்தப்பா கிட்டேந்து தகவலோ தபாலோ இல்லை. இப்பத்தான் அதுக்குக் காரணம் புரியுது. ரொம்பப் பாவங்க. சந்தனமாஸையா வாங்கிட்டுங்களை? இருபது ரூபாய்க்கு பொக்குன்னு சின்ன மாஸையா வாங்கிப் போறீங்க?”

“நான் பார்த்துக்கறேன் திரீமலா.”

குணசீலன் அவரை நான் லீவு போட்டுவிட்டு, மாஸையுடன் வீட்டிற்குத் திரும்பி திரீமலாவை அழைத்துக் கொண்டு சென்னையில் உள்ள அந்த சித்தப்பாவின் மகன் வீட்டிற்குச் சென்றான்.

நிறையக் கூட்டமிருந்தது. திடீர் அவசரப் பந்தலின் அடியில் எண்கள் எழுதின வாடகை நாகாலிகள். பெஞ்ச் போட்டு அதன் மேல் கிடத்தியிருந்த அவள் சித்தப்பாவின் உடலுக்கு மாலை போட்டு விட்டு, பாத்தங்களைத் தொட்டு வணங்கினார்கள்.

போய் துக்கம் விசாரிக்க வேண்டியவர்களிடம் விசாரித்து விட்டு அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

குணசீலனின் அருகில் அமர்ந்திருந்த ஒரு உறவு ஆசாமி இறந்த வரின் வள்ளல் தன்மையைமும், கோவில்களுக்கு அவர் செய்த தர்மங்களையும் பற்றி உணர்ச்சியோடு சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“ஒரு மகாராஜா மாதிரியும் வாழ்ந்தாரு. கடைசி காலத்தில் மோசமான வாழ்க்கையும் வாழ்ந்துட்டாரு. வசதியா வாழ்றவன் ஒருபடி கீழே இறங்கினாலே அவனால தாங்கிக்க முடியாது. அடிமட்டத்துக்குப் போனா பாவம் அவர் மனசுதான் எப்படித் தாங்கும்? தலை நிமிர்ந்து நடக்க முடியுமா? ஒரு வார்த்தை கம்பீரமா சொல்ல முடியுமா? சுத்தி உள்ளவங்க எதுவும் சேர வேணாம். ஒரு பார்வை பார்த்தாலே போதும். நொறுங்கிப் போயிடாதா மனசு?”

அவர் சொல்லச் சொல்ல குணசீலனுக்கு மனதைப் பிசைந்தது. திருப்பும் போது திரீமலா புலம்பியபடி வந்தாள்.

“நடம் அருண் பொறந்தப் ப ரெண்டு பவுன்ஸ் செயின் பண்ணி அவன் கழுத்தில் போட்டாரு. எப்பப் பார்த்தாலும், எங்கப் பார்த்தாலும் அன்பாய் பேசுவாரு. ஒரு அஞ்சி நிமிஷம் அவர் வீட்டுக்குப் போயிட்

டுத் திரும்பினாக்கூட ஒரு ரவிக்கைத் துணி வெச்சி வெள்ளிக் குங்கும்ச் சிமிழ், பப்பான்னு எதாச்சும் வெச்சிக் கொடுப்பாங்க. அவருக்கா இப்படி ஒரு சாவு அமையணும்?”

“தற்கொலை செஞ்சிக்கறது ரொம்பப் பெரிய விஷயம். அந்த அளவுக்கு மனசு நொந்து போயிருக்கணும் திரீமலா.”

“ஆமாங்க” என்றான் திரீமலா.

ஸ்கூட்டரை நிறுத்தி என்ஜினை அணைத்துவிட்டு வீட்டுக்குள் வந்தான் குணசீலன். குழந்தைகள் காசிதம் கத்த ரித்து, ஒட்டி ஏதோ விளையாடக் கொண் டிருந்தார்கள். காற்றில் இருந்த நெடியை உறிஞ்சிப் பார்த்தான்.

திரீமலா வந்து, “அண்ணன்

வந்திருந்தாரு” என்றான்.

“அதான் வீடு புரா நூறுதே!”

“அந்த கொட்டிவாக்கம் ஃபிளாட்டை அண்ணன் போய் பார்த்திருக்காரு. ஒரு இன்வெஸ்ட்மெண்ட்டா இருக்கட்டும், நாளை அதை வாங்கிக்கறேன்னு சொன்னாரு. அவரை அந்தக் கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் கம்பெனி ஆபீசுக்கு அழைச்சட்டுப் போய் என் பேரேலேந்து அவர் பேருக்கு மாததி விட்டுட்டேன். சரிதானே?”

குணசீலனுக்கு பக்கென்றது. இன்று காலையில்்தான் தன்னோடு வேலை பார்க்கும் ராமச்சந்திரன் என்பவனை ஸ்கூட்டரில் வைத்து அழைத்துச் சென்று ஃபிளாட்டைக் காட்டி, அவனும் திருப்தியாகி, நாளை அறுபதாயிரம் பணம் கொடுத்துவிட்டு பெயர் மாற்றிக் கொள் கிறேன் என்று சம்மதித்தவன், இன்று அமாவாசையாக இருப்பதால் நல்ல விஷயம் பேசியிருக்கத்தற்கு அடையாளமாக இருக்கட்டும் என்று ஆயிரத்தி ஒரு ரூபாய் அட்வான்ஸ் மாதிரி கொடுக்க, இவன் வாங்கி வைத்துக் கொண்டு வந்திருந்தான்.

“நான் என்ன செத்தப்பா போய்ட்டேன்? என்னைக் கேக்கறதுக்கு என்ன?” கத்தினான் குணசீலன்.

“அந்த ஃபிளாட்டான் இப்ப வாங்கறதில்லைன்னு முடிவு பண்ணி, வேறு பார்ட்டி பிடிச்சக் கொடுத்து பேர் மாததி விட்டு, கொடுத்த பணத்தை வாங்கிக்கறதுன்னு முடிவு செஞ்சிங்கே. அப்பறம் என்ன புதுசா கேக்கணும்து சொல்றீங்க?”

“அதில்லை. இந்த மாதிரி அண்ணன் சொல்றாரு. மாததி விட்டு டட்டுமான்னு கேக்க வேணாமா நீ?”

“யாரோ மூணாவது மனுஷனுக்கு மாததி விடறதுக்குப் பதிலா

அண்ணனுக்கு மாத்தி விட்டா அதில என்ன தப்பு இருக்கு? காரியம் எல்லாத்தையும் முடிச்சிட்டு சொன்னா நீங்க சந்தோஷப்படுவீங்கன்னு பார்த்தா. இதுக்கும் சிறி விழுமவிரிங்கனே...

“உனக்குக் கொஞ்சம்கூட அடிப்படடை மரியாதை இல்லை! அவசரப்பட்டுக் கொண்டு போய் பணத்தைக் கட்டிட்டு வந்தப்பவும் என்னைக் கேக்கலை. இப்ப அண்ணனுக்கு மாத்தி விடறப்பவும் என்னைக் கேக்கணும்னு தோணலை. என் மனசுல என்ன நினைக்கிறேன்றதைப் பத்தி உனக்குக் கவலையே இல்லை. இன்னைக்குத் தான் ஆஃபீஸ்ல என்னோட வேலை பார்க்கற ஒரு ஃபிரெண்டை அழைச்சிட்டுப் போய் ஃபிளாட் காட்டினேன். அவனுக்குப் பிடிச்சப் போய் வாங்கிக்கிறேன்னு முடிவு செஞ்சி ஆயிரத்தி ஒரு ரூபா அட்வான்ஸ் பணமும் கொடுத்திருக்கான். மிச்சப் பணத்தை நானைக்குத் தாறதா சொல்லி இருக்கான். நீ என்னடான்னா எல்லாத்தையும் முடிச்சிட்டேன்னு கூலா சொல்றே. இப்ப என்னை என்ன பண்ணைச் சொல்றே?”

“நீங்க இருந்து இருந்து இன்னைக்குன்னு இந்த மாதிரி பேசி அட்வான்ஸ் எல்லாம் வாங்கிட்டு வருவீங்கன்னு எனக்கென்ன ஜோசியமா தெரியும்? அண்ணன் வந்து கேக்கறப்ப அடுத்தபடி இல்லைன்னு சொல்றது?”

“இல்லைன்னு சொல்ல வேணாம். என்னை ஒரு வார்த்தை கேட்டுகிட்டு சொல்றேன்னு சொல்லிட்டு போன் செஞ்சிருந்தா விபரம் சொல்லியிருப்பேன்.”

“எனக்குத் தோணலை”

“இப்ப என்ன செய்யறது?”

“பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்துடுங்க.”

“விளையாடறியா? கை நீட்ட வாங்கியிருக்கேன்.”

“அதுக்கென்ன செய்ய முடியும்? நான் பேரையே மாத்தி விட்டிட்டேன்.”

“இந்த மாதிரி என்னைக் கேக்காம என் பெண்டாட்டி தன் அண்ணனுக்கு மாத்தி விட்டுட்டான்னு சொன்னா சிரிப்பாங்கடி! எனக்கு ஆஃபீஸ்ல இருக்கற மரியாதை எல்லாம் போயிடும்.”

“நடந்திடுச்சு. இனிமே என்ன செய்யறது?”

“மறுபடி போ மாத்தலாம். ஒண்ணும் தப்பில்லை. இந்த மாதிரி என் புகுவன் ஏற்கனவே தன் ஃபிரெண்டுகிட்ட அட்வான்ஸ் வாங்கிட்டார். அது தெரியாம நான் முடிச்சிட்டேன். அதனால் வந்து போ மாத்திடுங்கன்னு போன் பண்ணிச் சொல்லு போ!”

“என்னங்க இது! இது நல்லா இருக்கா?”

“நீ நடந்துகிட்ட மட்டும் முறையா? உங்கண்ணன் குடி வார்

துக்காக வாங்கலை. வாடகைக்கு விட்டு வருமானம் பார்க்கறதுக் காகத்தான் வாங்கறான். என் ஃபிரெண்ட் குடி வார்துக்காக வாங்கறான். அவனுக்கு வீடு ரொம்ப பிடிச்சப் போச்சு. அட்வான்ஸ் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்து லாரி சொன்னா அவன் ரொம்ப அப்செட் ஆகிடுவான். செஷ்டமெண்டான மேட்டரி இது!”

“அண்ணன்கிட்ட இந்த மாதிரி சொன்னா அவர் மட்டும் அப்செட் ஆக மாட்டாரா?”

“அதைப் பத்தி எனக்குக் கவலை இல்லை.”

“என் சொந்த அண்ணன் மனசு கஷ்டப்பட்டா உங்களுக்குக் கவலை இல்லைன்னா, உங்க ஃபிரெண்ட் பத்தி மட்டும் நான் எதுக் காகக் கவலைப்படணும்?”

“இப்ப நீ போன் பண்ணிப் பேசப் போறியா இல்லையா?”

“மாட்டேன். அது நல்லா இருக்காது.”

“அப்ப நான் பேசு்டுமா?”

“வேணாம். நீங்க பேசறதும் சரியில்லை. முடிஞ்சி போன ஒரு மேட்டரை மாத்தறது தப்பு.”

“என்ன தப்பு? உன் போல் பணம் கட்டினதை மாத்தலையா இப்போ? சொல்லு. அவன் கொடுத்த பணம் எங்கே வெச்சிருக்கே? எடுத்துட்டு வா. கொண்டு போய்க் கொடுத்திட்டு விபரமா எடுத்தச் சொல்லி நேரல் பேசிட்டு வர்றேன்.”

“அண்ணன் பணம் எதுவும் கொடுக்கலை.”

“அப்பறம்?”

“ஒரு லட்ச ரூபா சீட்டு போட்டுக்கிட்டிருக்காராம். அடுத்து மாசம் பத்தாம் தேதி ஏலமாம். ஏலத்தில சீட்டை எடுத்து பணம் கொடுக்கிறேன்னு சொல்லியிருக்காரு.”

“என்னடி நியாயம் இது? என் ஃபிரெண்ட் நானைக்குக் காலலை முழுப்பணமும் தர்றேன்னிருக்கான். அதை விட்டுட்டு பணமும் கைக்கு வராம இது என்ன லெவிய? என்னடா பணம் பத்துப் பைசா கொடுக்காம போ மாத்திக்கறமே, மச்சானை ஒரு வார்த்தை கேட்டுக்கணும்னு தோணலையா உங்கண்ணனுக்கு?”

“யாருமே பணத்தை ஏற்பாடு பண்ணிதானே தர முடியும்? பெட்டில ரெடியா வெச்சிருப்பாங்களா? அண்ணன்கிட்டப் போயி முழுப் பணமும் கைமேல வெச்சதான் நான் போ மாத்தி விடுவேன்னு பேச முடியுமா நான்?”

“சரி, ஒரு பேச்சுக்குச் சொல்றேன். இந்தா தர்றேன். இப்ப தர்றேன்னு இழுத்தடிச்சி ஏமாத்திட்டா என்ன செய்யறது?”

“எங்கண்ணனுக்கு ஒண்ணும் அந்த மாதிரி என்ன பத்தி கிடையாது. அவர் தகுதிக்கு இந்த மாதிரி பத்து வீடு வாங்கிப் போடுவாரு. பாரிட்டி

கிடைக்காம நீ கஷ்டப்படுறியேன்னு ஒரு உதவியாதான் இதை வாங்கிப் போடறேன்னு சொன்னாரு."

"உனக்கு உன் புருஷனைவிட அத்தனைப் பேரும் ஒஸ்தி தானடி! மத்தவன் வாத்தை எல்லாம் வேதவாக்கு. நான் சொன்ன மட்டும் அதுக்கு ஒரு அரித்தமும் கிடையாது. ஒரு மரியாதையும் கிடையாது. உங்கண்ணன் தந்திரமா பேசி முடிச்சிக்கிட்டான். ஆனா அவங்கிட்டாக இருக்கு. அதனால் நீயும் தலையை ஆட்டிட்டே. எனக்கும் ரெண்டு பங்களா, நாலு காரனு இருந்ததான் என்னை ஒரு பொருட்டா மதிப்பே நீ!"

"இப்ப என்ன ஆயிடுச்சின்னு இப்படித் தத்தறீங்க?"
"நிறுத்துடி. முதல் பதிலுக்குப் பதில் பேசறதை நிறுத்தித் தொலை! குமுந்தைங்க நம்மளைத்தான் வேடிக்கை பாக்கறாங்க."

"சாமி வந்தது மாதிரி ஆடறது நீங்களா, நானா?"
"அறைஞ்சேன்னா பல்லெல்லாம் எதிரிடும், ஆமா!" என்று கையை ஒங்கி குணசீலன் கதாரித்து அறையாமல் நிறுத்திக் கொண்டான். விக்கித்து நின்றான் நிம்மலா.

"இந்த வீட மனுஷனுக்கு நிம்மதியே கிடையாதுடி!" கத்தி விட்டு வேகமாகச் சென்று ஸ்கட்டரை ஸ்டார்ட் செய்து, இலக் கில்லாமல் செலுத்தத் துவங்கினான்.

கீதவு தட்பப்பட்டது.

"யெஸ்" என்றான் தன் அலுவலக நாற்காலியிலிருந்து குணசீலன். உள்கே வந்தான் ஜோதி, "என்ன சார், மணி அறை ஆகுது! விட்டுக்குக் கிளம் பலை?"

"என்ன இருக்கு வீட்ல?" என்றான்

விரக்தியாக.

"என்னாச்சு, மிஸ்சோட மறுபடி சண்டையா?"

"அலுத்துப் போச்சுங்க. எல்லாத்துக்கும் ஒரு எல்லை இருக்குங்க ஜோதி. பொறுமையா சொல்லிப் பார்த்தாச்சு. போதனையா சொல்லிப் பார்த்தாச்சு. ஆயிரமா சொல்லிப் பார்த்தாச்சு. இன்னும் எப்படித்தான் சொல்றதுன்னு புரியலை. உங்களுக்கு வீபரமா சொன்னாத்தான் புரியும். உக்காருங்க."

ஜோதி எதிரீ நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

குணசீலன் நேற்றைய பிரச்சினையை விவரித்தான்.

"கோபமா வெளில போய்டு ரெண்டு மணி நேரம் கழிச்சு திரும்கி விட்டுக்கு வந்தேனே, அப்பயாவது கிட்ட வந்து 'மனிதரீசு ருங்க'ன்னு

ஒரு வார்த்தை சொல்றானா? உணர்ந்தாத்தானே ஸாரி சொல்றதுக்கு? கொஞ்சம்கூட உணர்ந்து கிடையாதுங்க. நீ பாட்டுக்கு எது வேணும்னாலும் சொல்லு, எருமை மாட்டு மேல மழை பேருசு மாதிரி நான் அப்படித்தான் இருப்பேன்னு சொன்னா எப்படிங்க குடித்தனம் நடத்தறது இவளோட? சத்தியமாச் சொல்றேங்க, இவளாச்சு, குமுந்தைகளாச்சு, எப்படியோப் போங்கன்னு சொல்லாம கொள்ளாம புறப்பட்டு எங்கயாச்சும் ஓடிப் போயிடலாமான்னு கூட சில சமயம் தோணுதுங்க."

ஜோதி சிரித்தான்.

"என்னங்க சிரிக்கிறீங்க?"

"அப்படியெல்லாம் ஓடிட்டா பிரச்சினை தீர்ந்திடுமா சார்? நின்னு சமாளிக்கிறதானே சவால்?"

"நல்ல அண்டர்ஸ்டான்டிங் ஹஸ்பெண்ட். உங்களுக்கு அமைஞ்சிட்டார். அந்த சந்தோஷத்தில் நீங்க பேசுவீங்க ஜோதி. என் வேதனை எனக்குத்தான் புரியும். என் பெண்டாட்டி மாதிரி ஒரு கேரட்டா உங்க புருஷன் அமைஞ்சிருந்தா, அப்பத்தான் உங்களால் உணர முடியும்."

ஜோதி மீண்டும் சிரித்தான்.

"என்னங்க மறுபடி சிரிக்கிறீங்க?"

"சார், யார் வாழ்க்கை பிரச்சினை இல்லைங்கறீங்க? இப்ப என்னிங்கனே, உங்க வைப் மாதிரியான கேரட்டா என் ஹஸ்பெண்ட். அமைஞ்சிருந்தா தெரியும்தான்... அதுக்குத்தான் சிரிப்பு வந்துடுச்சி. ஏன்னா அவர் அப்படித்தான் இருந்தார். தினுமா! எதுக்கெடுத்தாலும் திட்டுவார். அவர் செய்த எந்தத் தப்பையும் ஒத்துக் மாட்டார். பிடிவாதமா நியாயப்படுத்துப் பேசுவார். நான் சொல்ற எந்த நல்ல விஷயத்தையும் எடுத்துக் மாட்டார். தினம் எங்களுக்குள்ள கழுத்து நசுப்பு புண்டக்கிற அளவுக்கு வாக்குவாதம் நடக்கும்."

அவனை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான்.

"நிஜமவா சொல்றீங்க ஜோதி?"

"நிஜமா! ஆனா இப்ப இல்லை. நாலு வருஷம் முன்னாடி."

"அப்படியா? எப்படி மறந்தான்?"

"என்னோட எக்ஸ்டீம் பொறுமைதான் பிரச்சினையை ஹெய்ச்சது சார். எத்தனை அறை வாங்கியிருப்பேன் தெரியுமா? பைசாப் பெறுமானம் இல்லாத விஷயத்துக்கெல்லாம் கத்துவாரு. உங்களை மாதிரிதான் நானும் பதிலுக்குப் பேசவேன். அவர் ஆத்திரம் இன்னும் அதிகமாகும். இன்னும் கத்துவார். கிட்டத்தட்ட ஒரு மிமிட்டியிரா பேஷண்ட் மாதிரிதான் நடந்துப்பாரு. பல ராத்திரிகள் தூங்காம அழுதிருக்கேன்."

"அப்பறம்?"

“எனக்கு அவர் மேல கோபம்தான் வந்ததே ஒழிய, அவரை விட்டு விலகலும்தான் வெறுப்பு வரலாம். இந்த பிரச்சினையை சரி பண்ணலும்தான் ஒரு வைராக்யம்தான் வந்திருக்க. பொறுமையா, ஷர்க்கலாஜிக் கலா யோசிச்சேன். அவருக்கு அடிப்படையில் என்ன பிரச்சினைன்னு ஆராய்ச்சி செய்ய ஆரம்பிச்சேன். கோபம்வந்தது நீளமா வளாற நகம் மாதிரி. நகம் நீளமா வளாறத்துடா நகத்தை வெட்டறமா, விரலையே வெட்டறமா? அந்த மாதிரி அவர்கிட்டே உள்ள கோபத்தை ஜெயிக் கலும்தான் ஒரு வெறியைத்தான். ஒரு பந்தை கவத்தில எறிஞ்சா அதே வேகத்தில் திரும்பி வரும். மறுபடி எறிஞ்சி விளையாடலும்தான் தோணும். கட்டில் மெத்தை மேல பந்தை விசினா சொத்துன்னு விழுந்து வருளும். எதிர்ப்பே இருக்கது. அவர் கிட்டே தோபமா வார்த்தைகள் வாரப்போ நான் கவர் மாதிரி உறதியா நின்று திருப்பி அனுப்பறதை நிறுத்தி மெத்தை மாதிரியான ரியாக்ஷன் கொடுத்தா எப்படி இருக்கும்? யோசிச்சேன். மெத்தை மாதிரின்னா, பந்து வீச்சை வாங்கிக்கும். ஆனா எதிர்ப்பு கட்டி திருப்பி அனுப்பது மறுபடி மெத்தை மேல பந்து வீச்சுமே வராது! அந்த டெக்னிக்கைத்தான் உபயோகிச்சேன். அதாவது, அவர் எந்த விஷயத்துக்குக் காட்டுக் கத்தலா கத்தறப்பவும், ஒரு வார்த்தை எதிர்த்துப் போசாம சிரிச்சு முகத்தோட அவர் திட்டறதில் திருபாயமே இல்லைன்னா கூட ‘திட்டுக்க, என்னத்தை திட்டறதுக்கு உங்களுக்கு மட்டும்தானே உரிமை இருக்கு. பக்கத்து வீட்டுக்காரனா வந்து திட்டமுடியும்?’ ன்னு சொல்ல ஆரம் பிச்சேன். அவருக்கு ஆச்சரியமாப் போய்டிடுச்சு. எதிர்ப்பும்தான் இல்லாம அவரால் திட்ட முடியலை. எனக்குக் கோபம் ஏற்படுத்தறதுக்கு எவ்வளவோ முயற்சி எடுத்துச்சு. பலதடவை, நான் பிடிவாதமா கட்டுப் படுத்திக்கிட்டேன். பேசி ஜெயிக் முடியாத முடியாத கோபத்தோட கொடுத்ததை மௌனத்தால ஜெயிச்சிட்டேன் சார். வார்த்தை சண்டை ஒய்ஞ்சாலே மனசு அமைதியா இருக்கும். மனசு அமைதியா இருந்தா செயல்களோட நியாய, அநியாயங்களை நிச்சயமாக உணரும். அவரும் உணர்ந்தார்.”

“கேக்க ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்குங்க ஐயோ! இதே மாதிரி என் பொண்டாட்டியும் மௌனமா இருந்தா சண்டை எப்படி வளர முடியும்? அமைதியா இருக்கலாம், அமைதியா இருக்கலாமனு தலைமீற நின்று கத்திப் பார்த்துட்டேங்க. உங்களை மாதிரி அவ படிச்சவ இல்லைங்க. இப்படி உக்காந்து யோசிச்ச செயல்படற ரகசியில்லைங்க.”

சில விநாடிகள் அமைதியாக இருந்த ஜோதி, “சார் நீங்க என்னை விட வயசில் பெரியவா, நான் சொல்றேன்னு தப்பா நினைக்காத திங்க. ஸ்டோர்டுவா எடுத்துக்கறது இருந்தா சொல்றேன்” என்றான்.

“என்ன? சொல்லுங்க தாராளமா.”

“இப்ப நீங்க சொன்ன வாக்கியத்தை நீங்களே நினைச்சிப் பாருங்க. அது எவ்வளவு பெரிய அபத்தமான வாக்கியம்தான் நீங்களே உணருவீங்க. என்ன சொன்னிங்க? அமைதியா இருக்கலாம். அமைதியா இருக்கலாம்தான் தலைமீற நின்று கத்திப் பார்த்துட்டேன்னு சொன்னிங்க. சத்தம் உருவாக்கறதுக்கு ஒருத்தர் போதும். ஆனா அமைதி உருவாக்கறதுக்கு எல்லாரோட ஒத்துழைப்பும் அவசியமில்லையா? எங்கிட்ட பதில் சொல்லும்தான் அவசியமில்லை. நீங்களே யோசிச்சுப் பாருங்க. உங்களுக்கு, உங்க மனைவிக் கும் நடந்த வார்த்தை யுத்தத்தில் அவங்க பக்கம் தியாயம் இல்லைன்னாலும் நீங்க எந்த பதிலும் போசாம இருந்திருக்கிங்கனா? அவங்க ஸ்டண்டைய ஆரம்பிக்கிறவங்களை இருக்கலாம். ஆனா நான் சொன்ன மாதிரி அவங்க வார்த்தைகளால் தானாப்பட்டமா புன்னகையோட ஒரு தடவையாவது பிரச்சனையை சமாளிச்சிருக்கிங்கனா?”

“அதெப்படிங்க முடியும்? பேசக் கூடாதுன்னு நினைக்கிறது தான். ஆனா கோபத்தைக் கிழியிட்டு விடற மாதிரி வார்த்தை வந்து விழும்.”

“விழுந்தா? அணையாம நெருப்பு உங்ககிட்ட இருந்தாதானே, அதைக் கிழி விடறப்போ நெருப்பு பத்திக்கும்? தானாப்பட்டறப்போ நீங்க பேசற கடுமையான வார்த்தைகள் அவங்க கோபத்தைத் தூண்டாதா? நெருப்பை அணைக்கலும்தான் நோக்கம். ஆனா மாரி மாரி தண்ணி ஊத்தறதுக்குப் பதிலா பெட்ரோல் ஊத்திட்டிருந்தா நெருப்பு எப்படி அணையும்? இப்ப உங்ககிட்டேயே உங்க மனை விலையப் பத்தி ஏடுமை மாடு படிக்காதவன்னெல்லாம் வானிச்சிங்க. சண்டை வார்ப்ப நெருக்கு நேர் இதே மாதிரியான வார்த்தைகளை நீங்க சொன்னதே இல்லையா?”

அவர் கேள்வி குணசீலனை யோசிக்க வைத்தது.

“எவ்வளவு கடுமையான சண்டையே வந்ததெப்போ உங்க வைவ் கோவிச்சக்கிட்டு வீட்டை விட்டுப் போயிருக்காங்கனா? உள்ளூர் லியே அம்மா வீடு இருந்தும் அங்கப் போய் உக்காந்துருக்காங்கனா? ஆனா நீங்க பல தடவை வெளிவ தனியா கூடலாக்கறமில் உக்காந்துட்டு வருவேன்னு சொல்லிருக்கிங்க. எல்லாத்தையும் உதறிட்டு ஒடிடலாமா என்று இப்ப சொன்னிங்க. இதெல்லாம் சரியா?”

குணசீலன் அவனையே பார்த்தான்.

“உங்க வைவ் ஒரு சராசரி வறலுல்வைவ் அவங்களுக்கு பணம் வேர்க்கலும்தான். வறதியா இருக்கலும்தான். இந்த மாதிரி லட்சியங்கள் தவிர வேற என்ன இருக்க முடியும்? எப்பவோ தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப் படறப் பிரச்சனைகள் வார்தே இல்லை. இயலாமை ஏற்படறப்பவும், ஏமாற்றம் ஏற்படறப்பவும்தான் கோபம் பூர்ப்படுத்து சார். உங்க வைவ் உங்களை மதிக்காம நடந்துக்கறதும், சரி பேசி உங்களை

அலட்சியப்படுத்தறதும் நியாயம்தான் சொல்லலை. நீங்க ஒரேயடியா விட்டுக்கொடுத்து அவங்க காலடியில் விழுந்து கொடுக்கணும்னு சொல்லலை. அமைதி விரும்பற நீங்க அந்த அமைதியை உங்க கைமேலே ஆரம்பிச்ச வெச்சப் பார்த்தா என்ன? அவங்கதான் படிக்கலை, மெசூரிட்டி பத்தாதுன்னு சொல்லிங்க. படிப்புக்கும் அதுக்கும் சம்பந்தமே இல்லை. இருந்தாலும் உங்க வார்த்தைப்படி அப்படியே எடுத்துக்கிட்டாலும், உங்களுக்கு மெசூரிட்டி இருக்கே, நீங்க படிச்சிருக்கிங்கனே... அவங்களை வெறுக்கமா அவங்க கோபத்தை மட்டும் வெறுத்து அந்தக் கோபத்தை அழிக்க பாஸிடிவா செயல்படலாமே சார். இடைவெளி இதைச் சொல்லலை. என் அனுபவத்திலோந்து சொல்றேன்..." என்றார் ஜோதி.

ஒரு நீண்ட பெருமூச்சை வெளியேற்றினான் குணசீலன்.
"நீங்க சொல்றதில் சில நல்ல பாய்ண்ட்ஸ் நிச்சயமா இருக்குங்க ஜோதி. ஒவ்வொரு சண்டையப்பவும் அவளைத் தூண்டி விடற மாதிரி நானும் பேசுறேன்றது உண்மைதான். அவ கோபத்தை மட்டும் வெறுக்க வேண்டிய நான் அவளையே வெறுக்க ஆரம்பிச்சது தப்பு தான். ஆனா நீங்க சொல்ற மாதிரி கொஞ்சம்கூட ரியாக்ஷன் காட்டாம அமைதியா, புன்னகையோட குழந்தைகளை சமாளிச்சாலும் அவ மாறுவாளா என்று தெரியலை."

"முயற்சி பண்ணிப் பார்த்துட்டுச் சொல்லுங்க சார்" என்ற ஜோதி எழுந்து கொண்டான். புறப்பட்டுச் சென்றான்.

நிர்மலாவைப் பொறுத்தவரை அவள் என்னிடம் உள்ள கோபத்தை மட்டும் வெறுக்கிறாளா? இல்லை என்னையே வெறுக்கிறாளா?

ரொம்ப நேரம் சிந்தித்தபடி, பென்சிலால் கைக்கு வந்ததை வரைந்தபடி இருந்தவன் திடீரென்று மணி எட்டு என்பதை உணர்ந்து தன் நாற்காலியை விட்டு எழுந்து கொண்டான்.

ஹாலைக் கடந்து நடந்தான், மாடிப்படிக்களில் இறங்கினான்.

"சத்தம் உருவாக்க ஒரூவா போதும். அமைதி உருவாக்க எல்லோரின ஒத்துழையும் வேண்டும்" எவ்வளவு யதார்த்தமாக எவ்வளவு பெரிய விஷயத்தைச் சொல்லிச் சென்று விட்டான்!

நிர்மலாவின் கோபத்தை ஒரு எதிரி மாதிரி நினைத்து, அந்தக் கோபத்தை ஒரு வியாதி மாதிரி நினைத்து, அதை ஒழித்துக் கட்டுவதை ஒரு சவாலாக, லட்சியமாக நான் நினைத்ததில்லையே, அவ்வப்போது உள்மேயும், வெளியேயும் புல்லம்புதோடு சரி.

குழந்தைகள் பாதிக்கப்படுவார்களே என்றால், நான் கத்துவதாலும் கூட பாதிக்கப்பட மாட்டார்களா? அன்பால் ஜெயிக்க முடியாதது எது தான் உண்டு? அன்பை ஒரு நேரட்டாயத்தியாகப் பயன்படுத்தக்கூட நினைத்துப் பார்த்ததில்லையே...

சிந்தனையோடு படி இறங்கிக் கொண்டிருந்த குணசீலனின் கால் தடுமாறி ஒரு படியின் விளிம்பில் சரியாகப் பதியாமல் நழுவிவிட்ட... ஏதென்து படிக்கச் சொண்டு கீழே விழுந்தான் அலறியபடி. தனது காலில் இருந்தும் முழங்கையிலிருந்தும் நெற்றியிலிருந்தும் ரத்தம் வருவதைப் பார்த்த அவன் மயக்கமானான்.

நினைவு திரும்பிய குணசீலன் கண்களை விழித்தபோது தன் காலில் பிளாஸ்டர் ஆஃப் பாரிசில் சுட்டுப் போடப் பட்டிருப்பதையும் நெற்றியிலும், முழங்கையிலும் பேண்ட்-ஜெக் டிரபுப் பதையும் பார்த்தான்.

டாக்டர் ஒருவர் பேடிஸ் மருந்துகளை எழுதிக்கொண்டிருக்க, எதிரில் கலங்கிய கண்களுடன் நின்றிருந்த நிர்மலா, "டாக்டர், எங் கிட்ட மறைக்க வேணாம்? ரொம்பப் பெரிசா எலும்பு உடைஞ் சிருக்கா?" என்றான் குரல் அடைக்க. குணசீலனுக்கு சிலிர்த்தது.

"இல்லைம்மா, ஒரு சின்ன கிராக்கதான்."

"பொய் சொல்லிங்க. எதுக்குப் பின்னே இவ்வளவு பெரிய பேண்ட்-ஜெக் போடருக்கிங்க?"

"மாவுக் கூட்டு போட்டாதான் அந்த கிராக் உடனே இடைவெளி இல்லாம சேரும்."

"அந்தக் கிராக்கால் காலுக்கு ஒண்ணும் பெரிசா பாதியில்லையே?"
"இல்லைம்மா, சத்தம் நொறுங்கிப் போன எலும்புகளையே சரி செஞ்சிருக்கோம்."

"அவரால் பழையபடி நடக்க முடியுமில்லையா?"

"கண்டிப்பா. ஒரு வாரம் இங்கே ரெஸ்ட்ஸ் இருக்கணும். வீட்ல ஒரு வாரம் ரெஸ்ட்ஸ் இருக்கணும். அதுக்கப்பறம் உங்க ஹஸ்பெண்ட் நூறு மீட்டர் ரெஸ்ட்ஸ் கலந்துக்கலாம். ஃபுட்டால் ஆடலாம். மலை ஏறலாம். போதுமா?"

"சும்மா என்னை திருப்திப்படுத்தறதுக்காக சொல்லலையே..." என்று பரிதவிப்புடன் கேட்ட அவளை புன்னகை மாறாமல் பார்த்தார் டாக்டர்.

"கவலைப்படாதிங்கம்மா." என்று விலகி நடந்தார். அவர் போனதும் அங்கே ஊசிபோட மருந்து எடுத்து கொண்டிருந்த நிர்மலா, "டாக்டர் என்னை சமாதானப்படுத்தறதுக்காக சொல்லலையே?" என்றாள்.

"இல்லைம்மா. கவலைப்பட எதுவுமே இல்லைம்மா."

"கவலைப்படலை. சும்மா கேட்டு தெரிஞ்சுக்கறேன். ஆபரேஷன் தியேட்டருக்குள்ளே நீங்கலும் இருந்தீங்க இல்லோ?"

“ஆமாம்.”

“நீங்க பார்த்திங்களா? டாக்டர் சொன்ன மாதிரி சின்ன கிராக்தானா?”
நாஸ் சிரித்து விட்டான். “எலும்புல உள்ள விரிசலை கண்ணால்
எப்படிமன பார்க்க முடியும்? அதோ பேடுல இருக்கு பாகுங்க எக்ஸ்டே.
அதில பாத்துதான் கிராக் இருக்கிறதைத் தெரிஞ்சி அந்த இடத்தில்
கட்டு போட்டுருக்கோம்.” என்றதும்...

நிர்மலா அந்த எக்ஸ்டேயை உறையிலிருந்து எடுத்து உயர்த்தி
பூயுப்படைட் வெளிச்சத்தில் பார்த்து, “இதுல எதுன்னு காட்டுங்க
களேன்” என்றாள்.

நாஸ் கட்டிக்காட்ட, “இதுவா சின்ன கிராக்?”

“எங்களுக்கு இதுதான் சின்ன கிராக்” என்றான் நாஸ்.
கண்களை மூடிக்கொண்டான் குணசீலன். நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து
போயிருந்தது. நிர்மலா தன் மனதில் என்மேல் வெறுப்பை வைத்
திருக்கிறாள் என்று நினைத்தேனே.... இவளா? இத்தனைப் பதறும்
இவளா?

எனக்குக் கோபம் அவள் கோபத்தின் மேல்.
அவளுக்குக் கோபம் தன் ஏமாற்றங்களின் மேல். என் இயலாமை
களின் மேல். இதை எப்படிப் புரிந்து கொள்ளத் தவறினேன்?
நாஸ் ஊசி போட்டு விட்டுத் தேய்க்க....

“நீங்க விடுங்க” என்று சொல்லி நிர்மலா அவன் பஜத்தில்
அழுத்தித் தேய்த்து விட்டாள்.

“நேத்து ராத்திரி விழுந்தாரு. இப்ப கிட்டத்தட்ட இருபது மணி
நேரம் ஆச்சி. இன்னும் ஞாபகம் திரும்பலையே...”

“கட்டு போடப்ப லோக்கல் அனல்நீரியா கொடுத்தோம். வலி
தெரியாம இருக்கறதுக்காக தூக்கத்துக்கான ஊசி போட்டுக்கோம். அவர்
இப்ப மயக்கத்தில் இல்லை. தூக்கத்தில்தான் இருக்கார். கொஞ்ச
நேரத்தில் முழிச்சுடுவார்.”

“இந்த குளக்கோஸ் ரொம்ப மெதுவா விழுவுதே. பாவால்லை?”

“எங்களுக்கு தெரியாதாம்மா? சொட்டுச் சொட்டாதான்
இறங்கணும். நீங்க இங்கதான் இருப்பிங்க. குளக்கோஸ் இந்த
கோடுகிட்ட வந்ததும் என்னை வந்து கூப்பிடுங்க.”

நாஸ் போனதும் ஸ்டூலில் அமர்ந்து கொண்ட நிர்மலா கவலையோடு
குளக்கோலை பார்த்துக் கொண்டிருக்க.... கண்களைத் திறந்த
குணசீலன், “நிர்மலா” என்றான் மெதுவாக.

அவள் முகம் பூரிப்புடன் விரிந்தது.

“உங்களுக்கு ஒண்ணும் இல்லைங்க. சின்ன அடிதான். கட்டு
போட்டுக்காங்க. டாக்டர்கிட்ட விளாசிக்கடீன். பத்து நாள்ல சரியாப்
போய்டும். வலிக்குதா?” என்றான் அக்கறைபுடன்.

குணசீலனுக்கு அவளை அணைத்து முத்தமிட வேண்டும்
போலிருந்தது.

உள்ளத்தில் உருளும் அன்பை வெளிப்படுத்த உப்புச் சப்பில்லாத
தினசரி வாழ்க்கைச் சம்பவங்களில் சந்தர்ப்பங்கள் அமைவது இல்லை.
அப்போது வளர்ச்சித் திட்டமும், தன்மனமும், தாக்கமுமே நேரங்களை
எப்பிட்டு விடுகின்றன.

இது அன்பு காட்ட வேண்டிய, ஆறுதல் சொல்ல வேண்டிய ஒரு
சந்தர்ப்பம்! எனவே அன்பை வெளிப்படுத்துகிறான். பாசத்தையும்,
அன்பையும் உணர்வின் ஒரு பகுதியாக்கிக் கொண்டவர்கள்
ஒவ்வொரு நிமிஷமும் ‘என்னிடம்’ உன்மேல் அன்பு இருக்கிறது’ என்று
அபத்தமாக சொல்லிக் கொண்டிருக்க என்ன அவசியம்?
கல்லிலும், முள்ளிலும் ஏற்றி ஒட்டுகிற டயரைப் பற்றி அது
பஞ்சாகும்போதுதானே கவலைப்படுகிறோம்?

“என்னங்க அப்படிப் பார்க்கறீங்க?”

“ஒண்ணும் இல்லை நிர்மலா”

“நான் ரொம்பப் பதறிட்டேங்க. நேத்து உங்க ஆஃபீஸ் கட்டி
டத்தில் இருக்கிற வாட்ச்மேன் இங்க கொண்டாந்துனேத்துட்டு எனக்கு
போன் செஞ்சான். குழந்தைங்களையும் கட்டிக்கிட்டு புறப் பட்டு
வந்தா, உங்களை ஆப்ரேஷன் தியேட்டருக்குள்ளே கூட்டிட்டுப்
போயிட்டாங்க. அடி பெரிசா, சின்னதா எதுவும் புரியல. கடவுளே,
கடவுளேனுது வேண்டுகிட்டே நின்னுட்டிருந்தேங்க. சின்ன
அடிதான்னு டாக்டர் சொன்னதும்தான் மூச்சு வந்துச்சு.”

“பசங்க எங்கே?”

“அம்மா வீட்டு விட்டுட்டேன். காலைல அப்பா வந்தப்ப கூட்டிட்டுப்
போனாரு. வாட்ச்மேன் சொன்னான் ஏதோ சிறித்சக்க கிட்டே நடந்து
வந்தப்பதான் கால் ஸ்லிப் ஆச்சாம். எனக்குத் தெரியும். நேத்தி
நமக்குள்ளே நடந்து சண்டையைத் பத்திதான் யோசிச்சி ருப்பிங்க.
என்னா செஞ்சும் முன்னாடிதான் உங்க ஆஃபீஸ்ல வேலை பார்க்கற
அந்த ஜோதி கிட்ட பேசிருக்கிங்க அதைப்பத்தி. அந்தக்
குழப்பத்தில்தானே நீங்க தடுமாறிட்டிங்க?”

“அதெப்படி உனக்கு?”

“காலைல ஜோதி வந்திருந்தாங்க. உங்களைப் பார்க்க, என்கிட்ட
ஒரு மணி நேரம் தனியா பேசிட்டிருந்தாட்டுப் போனாங்க. எல்லாத்
தையும் உதறிட்டு ஒடிடலாமன்னு இருக்குன்னு சொன்னிங்க களாமே!
பாவங்க நான்! எந்த அளவுக்கு நோவுச்சிருக்கேன் பாருங்க!”

“அதெல்லாம் எதுவுமே இல்லை நிர்மலா.”

“நம்மை கத்தி நமக்குத் தெரிஞ்ச எத்தனையோ பேர் நோமை
யாவோ, தப்பாவோ ஆடம்பரம் வழிறதைப் பார்க்கறப் ஒரு ஏக்கம்

வியாதி மாதிரி ஒட்டிக்குதுங்க. ஒவ்வொண்ணையும் பார்த்து பார்த்து செல்வு பண்ணுது. பெரிய திட்டங்கள் போட முடியாமப் போறது இதெல்லாம் சேர்ந்து எப்பவும் ஒரு எரிச்சலான மூடை ஏற்படுத்திடுதுங்க. ஆனா எங்க பெங்களூர் சித்தப்பா தற்கொலை பண்ணிட்டா பருங்க. அப்போந்து எனக்கு ஒரு தெளிவு வர ஆரம் பிச்சது. எப்படி இருந்தவர் எப்படி ஆகி சாம்பலாயிட்டார்! இந்த ஆஸ்பத்திரில சகலலை பொழுது போகாம சுத்தி வந்தேங்க. எத்தனை விதமான பாதிப்புகளோட, பிரச்சனைகளோட ஜனங்க! வாழ்க்கைல இந்த நோய் மட்டும் குணமாயிட்டப் போதும், வேற எதுவும் வேணாம்'னு எவ்வளவு தொந்து போய்ச் சொல்றாங்க. இப்படி யெல்லாம் லட்சக்கணக்கான மக்கள் இருக்கறப்ப, இந்த மாதிரி எல்லாம் எந்தக் குறையும் இல்லாமலேயே ஆனா மனசுல ஒரு பெரிய பாரமா பல குறைகளை வெச்சிட்டு இருக்கமேன்னு உறைக்குதுங்க. அந்த ஜோதி எவ்வளவு அழகா பண்போட பல விஷயங்களைச் சொன்னாங்க தெரியுமா? யோசிச்சப் பார்க்கறப்ப உங்களை ரொம்பதான் அவஸ்தைப் படுத்திருக்கேங்க. சங்கடமா இருக்குதுங்க" என்ற நிர்மலாவின் கண்களில் கண்ணீர் துளிர்ந்தது.

"நிர்மலா, எனக்கு இப்ப எந்த வலியும் இல்லை. எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கு தெரியுமா? ரொம்ப சுய இரக்கம் வேணாம் நிர்மலா. சண்டை வளர்றதுக்கு பல சமயம் நானும் காரணமா இருந்திருக்கேன். விடு. எதுக்கு இப்ப அதெல்லாம்? இந்த மாதிரி மனசு விட்டுப் போறது எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கு தெரியுமா? அடி பட்டதுக்கு தேய்க்கல் சொல்லலாம் போலிருக்கு."

"நல்லா இருக்கு நீங்க பேசுறது. இனிமே நீங்க எது சொன்னாலும் நான் எதிர்த்துப் பேசுறதே இல்லைன்னு முடிவு பண்ணிருக்கேன்."

சிரித்தான் குணசீலன்.

"எதுக்கு சிரிக்கிறீங்க?"

"நேத்து அதே முடிவை நானும் யோசிச்சபடி படியிறங்கிண்ப தான் ஸ்லிப் ஆனேன். ரெண்டு பேரும் எதுவும் பேசலைன்னா எப்படி? ரொம்ப யோரடிக்கும் நிர்மலா. புருஷன்-பெண்ணிடமிருள்ளே சண்டை இருக்கணும் நிர்மலா. ஆனா அது அடிச்சா வலிக்காத ஒரு தலையணைச் சண்டையா செல்லச் சண்டையா இருக்கணும். கிட்ட வாடையேன்"

"எதுக்கு?"

"யுத்தத்தை ஒரு முத்தத்தில் ஆரம்பிக்கலாமே."

"ஷ்! பதினைஞ்சு நாளைக்கு எல்லாத்துக்கும் ரெஸ்ட்'ன்னு சொல்லிருக்கா பாக்டர்" என்று சிரித்தான் நிர்மலா.

"உங்க லீட்ஸ் கொஞ்சம் இடுங்க?"
"உங்க லீட்ஸ் கொஞ்சம் இடுங்க?"
"உங்க லீட்ஸ் கொஞ்சம் இடுங்க?"
"உங்க லீட்ஸ் கொஞ்சம் இடுங்க?"

—விசுவநாதன்

முதல் நாள் : இதிகாசங்களிலேயே, என் சம்சாரத்துக்கு மகா பாரதம் தான் ரொம்ப இன்டர்ஸ்ட்!

2ஆம் நாள் : அப்படியா! காரணம்?

முதல் நாள் : அதில் தானே புனை விஷயம் வருது!

—ஜி.கே.எஸ்.முர்த்தி

"2ஆம் நாள்"

ஜி.கே.எஸ்.முர்த்தி

2ஆம் நாள்

2ஆம் நாள்

2ஆம் நாள்

2ஆம் நாள்

2ஆம் நாள்

2ஆம் நாள்

2ஆம் நாள்

2ஆம் நாள்

2ஆம் நாள்

2ஆம் நாள்

2ஆம் நாள்

"போலீஸ்காரரை திருமணம் செய்ததில் சௌகரியமா? எப்படி?"

"அவர் என்னை அடிக்க வரற்பல்லாம் அஞ்சோ, பத்தோ, நீட்டினா வாங்கிக்கிட்டு பேசாம போயிடுவாரு."

—ஆரணி துமிழ்செல்வன்

"சாமியாரே, எதுக்காக என் சம்சாரத்தைக் கொலை செஞ்சீங்க?"

"என் கஷ்டத்தை தீர்த்து வைங்க-னு நீதானே கேட்ட..."

—சி.பி.செந்தில்குமார்

எம்.அசோக்ராஜா